

BOGOLJUB

cerkven list za Slovence

Koledar za maj 1919.

Namen molitve apostolstva določen od sv. Očeta:

Pobožnost k preblaženi Devici Mariji.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Goščenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljublji. škol.	lavanti. škol.	
1 2 3	Cetrtek Petek Sobota	Filip in Jak. Atanazij Najd. sv. Kr.	Misijoni, šmarnice Cerkveno ujedinjenje Krščanstvo v družino in šolo!	Ljubljana, st. Trebelno Sv. Križ p. L.	Sv. Tomaž pri Vel. Ned. Sv. Boženk
4 5 6 7 8 9 10	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Florijan Pij V. Janez Ev. Varstvo sv. J. Prik. sv. Mih. Gregor Nac. Job	Brez ognja in meča! Katoliško časopisje Skočje in duhovniki Obrana in svoboda Cerkve Vrski prvoboritelji Jugoslovanski bogoznanci Bogoudana potrpežljivost	Kamna gor. St. Gotthard Orehok Ljublj., sv. Fl. Smihel Rakitna Javor	Sv. L. p. V. N. Jarenina Sv. Jakob v Slov. gor. St. Ilj v Slov. gor.
11 12 13 14 15 16 17	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Varstvo sv. J. Pankracij Servacij Bonifacij Ivan dela S. Janez Nep. Paškal	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani Ugodno vreme poljedelcu Katol. delavske organizacije Verska brezbriznost meščanov Katoliško učiteljstvo Dnevni obrekovalci Pogosto sveto obhajilo	Nova štifta Kopanj Knežak Fara p. K. Mikendorf Nova Oselica Mekinje, K.	Svičina Sv. Jurij n. P. Sp. sv. Kunig Sv. Lenart v Slov. gor.
18 19 20 21 22 23 24	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Feliks Celestin, p. Bernardin Valentin, m. Helena, d. Deziderij Mar. Pom.	Priprostost srca Vrski prepoved narodov Pijanci, bogokletniki, nečistniki Novodobni mučenci Sveta sramežljivost Uradniki, vojaki, orožniki Rastoča ljubezen do Marije	Lesce Breznica Dobrova Prem Čatež p. T. Kapucini v K. Križanke.	St. Rupert v Slov. gor. Sv. Tr. v Sl. g. Negova Sv. Benedikt pri Slov. g.
25 26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Gregor VII. Filip N. Beda Helkon. Vnebohod Ferdinand Angela	Svoboda svete Cerkve Duh molitve. Mladina Verska poglobitev izobraženstva Angeli varhi žensk Hrepenenje po nebesih Krščanska demokracija Uršulinke. Vsi v maju umrli	Godovič Sv. Troj. p. M. Ljubno Sv. Helena Sv. Duh Rateče Kranj	Sv. Ana pri Krampergu Sv. Jurij v Slov. gor. Sv. Bolf. v S. g. Marija Snež.

Odpustki

za mesec maj 1919.

1. Četrtek, prvi v mescu. Sv. Filip in Jakob. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mescu. Najdenje sv. Križa. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da ne-

koliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

5. Ponedeljek, Sv. Pij. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če obiščejo bratovsko cerkev.

8. Četrtek, Prikazanje sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicalih danes ali v osmini.

11. Nedelja, Varstvo sv. Jožefa. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj. — Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhajajo varstvo sv. Jožefa, dobe popolni odpu-

Molimo!

Zastopniki našega naroda bijejo v Parizu na mirovnem posvetu silen boj za naše pravice. Zmagovalci so nas varali v naših upih. Odrngati nam grozijo ne samo Primorsko in en del Notranjske, marveč tudi del slovenske Koroške in morda celo Štajerske.

Dr. Lambert Ehrlih, profesor bogoslovja v Celovcu, nam pošilja iz Pariza poziv, da naj podpiramo njih velikanski trud z gorečo molitvijo.

Vsled tega nujno prosimo vse bogoljubne Slovence, posebno še Marijine družbe: Pomnožite svoje molitve v teh dneh, ko se odločuje naša usoda! Cel mesec maj pristrčno prosite in rotite Pomočnico Kristjanov za pomoč. Opravljajte povsod pobožnosti z vso gorečnostjo zasebno in skupno, molite sv. rožni venec, darujte sv. obhajila, opravljajte molitvene ure, devetdnevniče itd.!

Obenem pa tudi obljubimo, da bomo poboljšali naše življenje, ki se je po vojski silno pokvarilo, da bomo z vsemi močmi delali, da se odpravi iz naše srede bogokletstvo in vse grdo govorjenje, pijančevanje, nečistovanje in vsa razuzdanost.

Vse skupaj pa končno izročimo v božje roke in prepuštimo nam neumljivi, a vedno sveti in blagi volji božji! Naj se odloči tako, kakor On spozna za dobro, kakor je najbolje za božje kraljestvo in za našo časno, zlasti pa večno srečo.

Izhaja vsak mesec.

—○—

Stane letno 5 kron.

Za čast duhovščine.

Če poletí nastane huđa nevihta, se bliška, treska in lije, tedaj se večkrat ta vihra ne poleže naenkrat. Marveč ko glavna sila malo premine, se oblaki radi še dalj časa preganjajo po nebu, zdaj pa zdaj še tu in tam zažrmi, lahko še nepričakovano kje treskne, časih se ulije celo nova ploha, čez dalj časa se šele nebo popolnoma umiri in očisti.

Taka je tudi z velikansko nevihto, ki je prihrula nad celo Evropo in ki jo imenujemo svetovna vojska. Vse obzorje je tako razburjeno, ozračje tako polno elektrike, da se ne more umiriti. Nemir, nezadovoljnost, srd in sovraštvo povsod. Ubogi trpini, ki so jih nad štiri leta v vojski nečloveško mučili, ne vedo, nad kom bi se znosili za vse to, kar so prestali. A da ne bomo delali komu krivice: vsi seveda niso taki. Je mnogo mirnih, vdanih ljudi med njimi, ki vedo, da nič ne pomaga jeziti in srditi se, da kar je prestano, je prestano in se ne da več prenarediti. Nekateri pa mislijo, da jim bo odleglo, če nad kom svojo jezo izlijejo.

Ker pa se nad tistimi, ki so tega gorja res krivi, ne morejo znositi, zato morajo pa njih jezo občutiti — duhovni. Da, tako je! Duhovni so vsega krivi! Zabavljanje duhovnom se razlega zdaj po celi deželi, bolj prav rečeno: po vseh deželah. Kdor neve kaj drugega govoriti, je časih govoril

o vremenu, danes pa zabavlja čez duhovne. Povejte, ali slišite kaj veliko jeziti se na nemškega cesarja Viljema, ki je vojske res največ kriv? Malo. Ali na starega Franca Jožefa, ki je s svojim podpisom sprožil kamen, kateri je povzročil ta velikanski polom? Še manj. Ali na ministra Berchtolda, ki je cesarju predložil ukaz za vojsko v podpis? Kdo se zanj zmeni! Ali na avstrijskega ministra Stürgkha, ki je pri tem sodeloval, — ki je pa medtem tudi že odšel po plačilo v večnost? Ah, kdo ga še imenuje! Ali na ogrskega ministra Tizza, ki je eden največjih krivcev vojske — ki so ga tudi že poslali na oni svet? Redko-kdo ga še v misel vzame! Ali na generale nadvojvoda Friderika, Conrada, Hindenburga, Ludendorffa in druge morilce? Vsi ti so že zelo pozabljeni, ali jim je odpuščeno — četudi imajo na vesti milijone mrtvih, nešteto nedolžnih, po krivici usmrčenih — grešniki so samo duhovni. Po njih udarimo!

Ali ni tako?

Čudna logika (modrost) ljudi! Kako pridejo ravno duhovni do tega, da morajo nositi na svojih plečih grehe celega sveta?

No, nič novega. Tako ali podobno je bilo že nekdej. Ali ni bil učlovečeni Bog, Jezus Kristus, v očeh mnogih njegovih vrstnikov, tudi največji hudodelec? Bil je pijanec, požrešnež, upornik, šuntar, božo-

kletnež in nevem, kaj še vse. Tak hudo-delec, da je bilo nujno potrebno, umoriti ga. Baraba je bil njemu nasproti angelček. Izpusti Baraba — Kristusa križaj!

In ali ni isti Gospod Jezus Kristus rekel: Učenec ni nad Učenika. Če so mene preganjali, bodo tudi vas. —?

Ne samo duhovni, tudi drugi dobri ljudje, pravi učenci Kristusovi, so bili od nekdanj izpostavljeni sovraštvu in preganjanju. Prvi kristjani v starem Rimu so bili odgovorni za vse nesreče, ki so prišle nad Rim. Če je reka Tibera mesto poplavela ali če so druge uime zadevale mesto in deželo, krivi so bili kristjani in razlegal se je klic krvoločnega poganstva: *Christianos ad leones!* Kristjane pred level

Stara pesem torej! — In vendar ta pesem nele ni lepa, ampak tudi ni prava.

Tu zadaj za to množico, ki tako vpije in piha na duhovne, stoji hudobec, ki ima seveda dosti pomagačev, ki pihajo in šuntajo, kakor nekdanj farizeji pred Pilatom med množico ljudstva, da naj zahtevajo Kristusovo smrt. Zakaj šuntajo? Zato ker vedo, da če pastirje udarijo, bo čeda razkropljena, bo zbegana, bo škodo trpela. Kakor so biti apostoli zbegani in razkropljeni, ko so jim Jezusa zvezanega odpe-ljali.

Duhovniki in vera (versko življenje) sta tako zvezana, da brez duhovnika ni vere in verskega življenja. Brez duhovnika ni maše, ni zakramentov, ni pridige, ni krščanskega nauka. In če tega ni, ni krščanskega življenja. Brez duhovnika vse versko življenje zamre. In že, če se le duhovnom vzame ves ugled, vsa veljava, mora vsled tega versko življenje nujno trpeti.

In to je vzrok, zakaj mi na to gonjo zoper duhovnike ne moremo molčati. In to je tudi vzrok, zakaj vsi dobri kristjani ne smejo tega brezbrizno poslušati ali pri tem celo pomagati. Toda dobe se tudi slučajji, — in ni jih malo — da tudi ljudje, ki hočejo biti dobri kristjani, radi pomagajo, če je ravno prilika, malo čez duhovne udariti.

Ne rečemo, da bi duhovniki nobene

napake ne napravili. Jaz nevem, zakaj ni Bog izbral za to visoko službo angelov, ampak ljudi. Zares, človek bi mislil, da so samo angeli vredni in sposobni opravljati tako sveto opravilo kakor je sv. maša, in drugim pridigati samo oni, ki so sami bre-vsakega madeža. Ah, kolikokrat sem že vzdihnil: zakaj ni Bog angelov za to odločil, ampak ljudi, ko je vendar naše slabosti poznal! Toda Bog je tako hotel in mi se moramo ukloniti.

Torej četudi duhovniki lahko kako napako napravijo, ali se jim kaj ponesreči, bo vendar dober kristjan duhovna zagovarjal, kakor dober otrok zagovarja starše, tako dolgo, dokler se da. Če pa česa več zagovarjati ne more, bo to obžaloval, a sam ne bo tega razpihaval in raznašal.

Posebno pa še ne, če se duhovni obdolžujejo tako brez vzroka kakor zdaj. Vojske in vsega vojnega gorja so krivi. No, o tem ni vredno besedi izgubljeni. Kdor to trdi, dobro ve, da laže. Vojno posojilo se jim očita. No, »Bogoljub« ni nikdar zapisal ene besedice za vojno posojilo in se ni nikdar zanj ogreval, ker je bil nasprotnik vsemu, kar je z vojsko v zvezi. Toda za vojno posojilo so delali tudi drugi — prisiljeni — mnogi z veliko večjo gorečnostjo kakor duhovni. A kdo drugim kaj zameri? Nikdo še v misel ne vzame; vsega so krivi samo duhovni.

In če duhoven ljudem kaj prav ne na pravi, to dobro čutijo in neradi pozabijo. Če jim pa stori kaj dobrega, na to se kmalu pozabi. Narédi sto stvari prav, eno pa nãpak, pa bodo vedeli samo za tisto eno, na sto onih pa pozabili. Koliko so duhovni ljudem med vojsko pomagali, koliko prošenj in pisem spisali, — vse prostovoljno — koliko jim podpor pridobili, koliko pomagali pri aprovizaciji — toda vse to nič ne šteje. Vojske so krivi in vsega hudegal

Pri tem splošnem neutemeljenem zabavljanju ima gotovo hudoba svojo roko in svoj jezik vmes, ker ve, da bo od tega le on žel. Zato pa vsaj vi, ki hočete biti dobri učenci Kristusovi, hudobi pri tem

nikdar nikar ne pomagajte, ampak take laži, kjer je prilika, pogumno zavračajte! Ne pozabite, da brez duhovnov — čeprav so slabotni ljudje — ni verskega življenja, ni Kristusa, ni zakramentov, večna luč ugasne, zvonovi utihnejo, nastopi smrt krščanstva. Kdor torej ljubi krščanstvo, mora ceniti duhovski stan.

Zato pa duhovniki in dobri kristjani skupaj držimo, drug z drugim po možnosti potrpiamo, se slabemu ustavljajmo in v dobrem podpirajmo. Saj je slabih ljudi itak dosti, ki naše delo podirajo. Mi pa nočemo podirati, ampak podpirati in zidati, da se vera in versko življenje v teh težkih časih kolikor mogoče ohrani.

Za naše fante!

Ljubi maj, krasni maj! Predobri Bog je nasul po trpeči zemlji, na kateri se še ni dobro posušila kri, zelenja, cvetja in petja drobnih ptičkov. Pomlajena zemlja se klanja Gospodu, gozd mu poje svojo pesem, škrjanček žgoli psalme, prepelica v njivi moli litanije, potoček mrmra rožni-venec. Šmarnica tiho cvete pod samotnim grmom in sniva in se v sanjah smehlja. Iz cvetočega trnja in pisanega travnika puhti kadilo češčenja in hvale Stvarniku. — Človeku je prijetno in prepoln veselja bi ves svet pritisnil na srce.

Ali bi ga —?

Vidim, kako se dvigajo težko sklonjene glave pri tej besedi, trpeče oči se se obračajo name: »Kdo si, človek božji, ki tako govoriš? kot žejen jelen hrepeni soparnega dne po sveži studenčici, tako naša duša po utešivni besedi. Dajte nam hladečega balzama za goreče ustnice, kante na krvavo srce kapljico svete tolažbe!« — Vzdih, hrepenenje naših fantov v laških taboriščih.

Glave se sklonijo še globlje na prsi. Oči povešajo še trudneje. Ne slišijo veselega petja ptičkov, ne vidijo ljubeznjivega cvetja.

In mi? Ugasnil je svetovni požar, ustavili so se potoki krvi. Pa zjasnilo se še ni. Z vzhoda preti boljše vize, na zapadu zboruje in rešuje kapitalizem, mi v sredi pa se veselimo »zlate svobode«. Domočina, komaj osvobodjena, ječi v še hujši sužnosti. Klici z Goriškega — ste jih čuli?

O ti oblizana kultura modernih dni, koliko blagoslova vendar prinašaš! Iz vse te zmešnjave in krivice in lažikulture pa stopi pred nas tem lepša naša vera in z njo naša Mati Marija. Veliko nam je pobrala vojska, a zaupanje do Matere božje nam je še ostalo. Kako primerno, da ravno v najlepšem mesecu pozdravljamo Najlepšo na naših oltarjih! Tudi letos se bomo zbirali krog Brezmadežne sredi šmarničnega cvetja. Ali ji bomo vedeli kaj povedati? O, ne molčimo, ne stiskajmo v sebi zaprte bóli! Razodenimo Mariji, prosimo za naše fante, saj so Njeni kot mi, kot je ves narod Marijin. Mogočnjaki sveta tišče ušesa, da ne slišijo klicev stiskanih in prevarjenih, in kadar jih, skomiznejo z rame ni, pa je opravljeno.

Mi pa imamo Marijo. Majnik bodi posvečen molitvi za naše fante, ki trpe neizrečeno po nesrečnih taboriščih! Predvsem naj bi se zavzele za to nalogo Marijine družbe in goreče, stanovitno prosile Prečisto za naše gorske cvetove, ki ginejo v brezcutni tujini. Naj Marija reši in in pripelje nazaj v naročje domovine fante, ko kruti svet sesa njihovo moč in mladost in tepta z neznansko zlobo čistost srca in vero, kar je njim in nam najdražje. Prosimo Devico mogočno, da se vrnejo skoraj med nas z gloriolo mučenitva, utrjeni v preskušnjah in utrjeni v zaupanju in prepričanju, da je edino vera, ki daje življenju namen in smoter, ki je Bog. O, da se vrnejo med nas z jasnimi očmi in vedrim licem, kot so odšli

in na prsih z belim nageljem! ... Da bi
bili zopet oni krasni, na svojo vero po-
nosni Slovenci!

Majniška Kraljica, glej svoje najne-
srečnejše otroke, vrri nam naše fante in
Tvoji bodo!

Božidar.

Majniška glorijska.

Ave, ave!
Slava, čast Mariji!
Luč nebeške zarje
jo obdaja,
Majniške oltarje
diči slika
zlata, veličastna
v svojem žaru.
Krona njena častna
v biserih se
tisočerih sveti,
Bujno lepi
vzklili so nam cveti,

koder njeni
zlati obsvetijo
žarki polja. —
Slišim melodijo
božjih pevcev,
neumljivo, krasno,
ki pojó ji
z godbo harfe glasno.
Zdrava bodi!
Vsklikamo mi vsi ji:
Ave, ave!
Slava, čast Mariji!

Slávomír.

Žalost na večer življenja.

Iz knjige »Bog med nami«.

Da vidite, kako lepe in tolažbe polne
molitve obsega ta knjižica, bodi tukaj po-
natisnjen še en odlomek.

Jezus govori.

Pretekla so leta sanj in domišljij...
prešli so dnevi greha... in tvoje življenje
se nagiblje k večeru — žalosten si.

Ves si potrj pod bremenom tako ža-
lostnih spominov; mučen brez nehanja od
grizoče vesti; nemiren radi tajne prihod-
nosti. Ostal ti je samo en žarek upanja,
žarek, ki te veže na tabernakelj.

Uboga duša! Vem za tvoje borbe, za
tvoje poraze — ali znane so mi tudi tvoje
prihodnje zmage. Zdi se ti, dá je že vse
zgubljeno, ker je preteklost polna grehov,
in v prihodnosti gledaš samo meč osvete,
ki je pripravljen, da te udari. Začeti želiš
novo življenje, rad bi popravil svoje zmote;
a obupuješ, ker se ti bliža smrt — in se
bojiš, da sem te že zapustil in pozabil.

Ti ne poznaš še mojega
Srca... Pozabljaš razloge, ki so me za-
prli v tabernakelj in ki me držijo v hostiji.
Ne veš, koliko je vredna samo ena solza,
posvečena z mojim oproščenjem. Ne po-
znaš visoke cene samo enega trenutka mi-
losti. Poslušaj in globoko si v srce vtisni
moje besede!

Tožiš, da nisi v preteklosti nič do-
brega storil. Ali je to res?

Tedaj ne šteješ nič toliko molitev, to-
liko obhajil, toliko žrtev, toliko solz, to-
liko prizadevanja, da se poboljšaš? In ta
neprestana nezadovoljnost s samim seboj
in s svojimi nepopolnostmi, in ta tajna in
stanovitna želja delati bolje, in to kesa-
nje, ki ti stiska srce, in te obljube, da se
hočeš popolnoma spreobrniti — ali je to
vse nič? Ti si na to pozabil, ali jaz sem
vse to zapisal v knjižo življenja, in to ne
bo nikdar izbrisano iz nje.

Tvoja najlepša leta so pretekla deloma v grehu, deloma v moji milosti. Zapomni si zdaj, da vsa dela, storjena v stanu milosti, niso zgubljena, marveč so ohranjena, da napravijo zaklad tvojega večnega zveličanja. Nasprotno pa tvojih grehov ni več, ker sem jih opral v svoji krvi, ne samo enkrat, temveč v vsaki tvoji dobri spovedi. Zapomni si, da ti ne bom pri sodbi očital nobenega odpuščenega greha, in razodel bom na ta veliki dan vse tvoje čednosti in zasluge. Odgovori mi, bojzljiva duša, ti si morebiti ena od onih, ki me imajo za neusmiljenega sodnika, vedno pripravljenega, da udari grešnika s prekletstvom in biči in vedno gluhega za kesanje? Kaj ti moj križ, moje trpljenje, moj zakrament ljubezni nič ne govore? Kaj bi bilo potem z mojo vero, če bi v njej ne vladali kot kraljici ljubezen in milost? Zakaj misliti samo na prihodnje grožnje in pozabljati na sedanje obljube?!

* * *

In če bi bila tudi tvoja preteklost samo gora grehov, hudobij, božjih ropov in drugih neštevilnih zlob, vedi zopet, da bi se vse krivice na svetu skupaj ne mogle nikdar meriti z mojim tudi najneznatnejšim usmiljenjem. Vsa povodenj blata izgine pred eno samo kapljico moje krvi... In ta kri je zate!... Kaj je ne maraš?

Odpustil sem toliko drugim, ki so bili večji grešniki nego ti. Vedno odpuščam in vedno bom odpuščal... In ti se hočeš odstraniti od gostije mojega odpuščanja?

Glej, da ne postaneš žrtev kakšne strašne satanove skušnjave! On naganja nekatere duše, da se vedno povračajo na grešno preteklost, da jim tako brani nabrati si zakladov čednosti, katere poravnajo dolg za grehe. Sili jih gledati nazaj, samo da jih odvrne od poti v nebo na pot v pekel.

O da bi vedel, kako muko mi zažaja srce, katero vedno dvomi o mojem odpuščenju! Kaj bi mogel še več storiti, da ti obudim zaupanje v mojo dobrotljivost?

Kadar ne stavljaš zaprek moji milosti in ko te moj zakrament sv. pokore odveže, vedi, da ti je vselej odpuščeno! Zakaj torej ta neprenehani strah, da nisi v stanu milosti božje?

* * *

Glej, že si pred večerom svojega življenja, in žalost te prevzema, češ, da imaš prazne roke. Tožiš, da nisi nič naredil in da nimaš več časa in ne moči, si še kaj zaslužiti za nebesa. Kaj ne veš, da kakor se more raj izgubiti z enim trenutkom greha, tako se more zopet dobiti z enim trenutkom ljubezni?

Magdalena je z nekoliko solzami, dobri razbojnik z eno molitvijo, umirajoč na križu, očistil svoje življenje vseh madežev greha. Ta edini njih čin jim je zaslužil nebesa. Ali hočeš še zdaj predrzno reči, da nimaš ne časa, ne moči, da bi tudi ti toliko storil? V četrto uro, kar se mudiš pred mojim tabernakljem, moreš mi izkazati češčenje, ki lahko izpolni praznoto stoletne raztresenosti in pozabljivosti; moreš zadostiti za vse svoje grehe, moreš prejeti iz mojih rok vse milosti. Ti imaš prazne roke. Kaj jih moje telo, moja kri, moja duša, moje božanstvo ne more napolniti? Ali me tako malo ceniš in misliš, da te res ne morem rešiti?

Tvoje slabe navade v mladosti ti ubijajo duha. Obupuješ, ker se ti ni posrečilo premagati se, držati sebe v oblasti, doseči zopet svojo gorečnost. Jaz sem tukaj zate, nič se ne boj. Jaz znam zapovedati vetrovom, morem ozdraviti vse bolezni, obujam mrtve, potresam svet v njegovih težajih, morem ustvariti nova nebesa in novo zemljo. Tedaj bom znal zapovedati tudi vetrovom tvojih strasti, znal bom ozdraviti tudi tvoje dušne rane, znal te bom obuditi k novemu življenju svetosti. Od tebe zahtevam samo eno: veruj — upaj — ljubi — in potem se nič neboj! Večerni mrak tvojega življenja bo zasijal v poldnevni svetlobi moje milosti.

Veruj mi in nehaj že enkrat s svojo bojzljivostjo in usodno žalostjo! Dokler

je v tebi samo en dihljaj življenja, lahko postaneš svet.

Morebiti si v enajsti uri svojega dneva.

Začni torej hitro delati; še imaš časa! Ni res, da jaz ne maram za zadnje ostanke življenja, preživljenega v mlačnosti in grehu. Tudi en sam pogled ob smrti, če pokaže nekoliko ljubezni, zadostuje, da me pritegne, da me pridobi, da me preмага. In kolikokrat me moreš še pred smrtjo

ljubeznivo in skesano pogledati! Glej, kako lahko si pomagaš!

Skloni svoje čelo, da te blagoslovim; pusti tukaj svoje srce, da je varujem; pusti pred menoj svoje obljube in svoje nade, da jih naredim plodne, in nikdar ne pozabi, da je moje usmiljenje brezkončno!

In sedaj — pojdi in začni se koj truditi za svetost!

Skrupuloznost.

(Dalje.)

Dva glavna nauka za ravnanje skrupulantom smo že podali. Da jih ne pozabite, naj bosta tukaj še enkrat ponovljena.

1. Skrupulant mora slepo verjeti ter ubogati svojega dušnega vodnika in druge modre ljudi. Njegova vest je »nezdrava«, njegova sodba zmotna, zato ne sme sebi verjeti, se mora svoji sodbi odpovedati ter tako soditi in ravnati, kakor mu drugi rečejo.

2. Glede skušnjav naj bo skrupulant prepričan, da ni privolil in da torej ni grešil, če ne ve tako za gotovo, da bi lahko prisegel.

To sta dve glavni pravili za skrupulante. Zdaj pa še nekaj drugih!

Točka 2., glede skušnjav, se ozira nazaj, na skušnjava, ki je že minila. Kako pa, če si šele pred skušnjava oziroma pred vprašanjem: ali je kaka stvar, ki jo šele hočeš storiti, greh ali ne? V tem slučaju velja pravilo: Greh ni, česar t a k o j p r v i t r e n u t e k brez premišljevanja, brez obotavljanja ne spoznaš za greh. N. pr. če imaš kaj ukrasti, veš takoj v trenutku brez vsakega premišljevanja: to je greh. Ravno tako nagla in jasna sodba je skrupulantu potrebna za greh tudi pri drugih rečeh, n. pr. če premišljuješ, ali smeš kaj reči, vzeti, storiti, kam iti itd. Če si moreš takoj odločno odgovoriti: to je greh, potem ti je šteto v greh, ako storiš, drugače ne. Zapomni si to dobro in po tem se ravnaj!

To je čisto gotovo pravilo, po katerem se lahko mirno ravnaš in se ni treba brez potrebe begati.

Skrupulantom je vse dušno življenje težavno, a posebne težave jim dela spoved.

Glede spovedi jim veljajo tale pravila:

Vest si izprašuj n a k r a t k o; ni ti treba prav dolgo brskati po njej in si glave ubijati, da bi vse malenkosti iztaknil.

Spovedovati si se dolžan samo g o t o v i h smrtnih grehov. Skrupulant se grehov, o katerih d v o m i, ali so mali ali smrtni, ni dolžan spovedovati in je morda bolje, ako jih ne pripoveduje. — Ako se tega pravila držiš, ti bo spoved zelo olajšana. Kajti morda nimaš nikdar greha, o katerem se da z gotovostjo reči, da je smrten.

Seveda se za spoved pripravi, kolikor je potreba in prav. A p o k o n č a n i spovedi bodi miren in ne premišluj več, če si vse povedal ali ne in tudi če si druge reči opravil prav ali ne. Take misli kar odženi, pa se lepo mirno pripravljaj na sveto obhajilo!

Skrupulanti radi spovedi p o n a v l j a j o, ker se vedno boje, da se niso prav spvedali. O tem si zapomni tole: Enkrat smeš svoje spovedi ponoviti ali dolgo spoved delati — čez tisti čas, čez kateri je nisi še n i k o l i naredil. Takrat se za potrebo pripravi, potem pa pusti to v miru

enkrat za vselej! Skrupulant ne sme svojih spovedi ponavljati več ko enkrat. To se mu sploh ne sme dovoliti. Kajti če bolj ponavlja in bolj brska po svoji vesti, bolj se bega. Kar mirno naj se zanese, da so bile spovedi dobre. Le če bi zagotovo vedel za kak gotov smrten greh, ki se ga ni še nikoli spovedal, bi ga bil dolžan

povedati. Ako ni gotovo, ga ni treba praviti, a je vseeno odpuščen, če se pokesaš nad vsemi grehi, ki si jih kdaj storil.

Po teh jasnih pravilih bo skrupulantom spoved zelo olajšana. Kajti spoved ni za to ustanovljena, da bi nam bila v dušno muko, ampak v dušni mir.

Slika Matere božje na Brezjah.

Pri Mariji Pomagaj na Brezjah.

Na Brezje k Mariji Pomagaj proseče
ves narod slovenski upira oči;
tam teče močan vir ljubezni goreče,
ki verni naš narod jo skrbno goji
do Marije Pomagaj.

V telesnih in dušnih preskušnjah nešteti
Adama trpečih hčerá in sinov,
nebeške Kraljice častivcev vnetih,
izpričan je bil upravičen naslov:
Marija Pomagaj.

Še stene svetišča nam glasne so price,
da je pomagala Marija vselej;
in kdor na pomoč zaupljivo jo kliče,
ta našel pomoč bođe tudi poslej
pri Mariji Pomagaj.

Hvaležnost je narekovala napise,
slaveče brezjanske Marije pomoč;
enako v nešteti še srcih glasi se
neviden spominek, zahvalo pojoč
Mariji Pomagaj.

Glej, v srcu s peklom se le-tà je približal,
pred Materjo srčno bol svojo izlil;
do grešnih cestninarjev se je ponižal,
v plačilo nebeški je mir zadobil
pri Mariji Pomagaj.

Tam nepremakljivo v podobo Marije
zre žena, zdihuje, na tihem ihti:
Otrok moj zašel je na pot hudobije;
da v Tvoje naročje nazaj prihiti,
Marija, pomagaj!

Mlad fant na razpotju življenja je ceste:
na desno, na levo, kam krene naj zdaj?
Obrne do svet'ga Duha se Neveste,
da pot mu pokaže, vodečo ga v raj,
Marija Pomagaj.

Spet drugi neveri je komaj ubežal,
pahniti ga vanjo, se svet je zaklel.
V zavetje k Devici je verni pribežal,
da vere zaklad dragocen bi otel
po Mariji Pomagaj.

Glej torej, Marija, na narod naš mili;
od zunaj in znotraj ga stiska sovrag.
Ostani obramba mu v sleherni sili,
kot biser med narodi naj Ti bo drag.
Marija, pomagaj!

Kleči tu mladenka. Kaj neki teži jo?
Proseče k Brezmadežni dviga roke:
Viharji skušnjav mi pogubo pretijo:
da lilija bela bo moje srce,
Marija, pomagaj!

Je mater zadela v srce bolečina:
otrok ji je zbolel; zdaj prosi tako:
Če volja, o Mati, je Tvojega Sina,
da detetu vrne se zdravje ljubò,
Marija pomagaj!

Kaj onemu solza v očeh se leskeče,
veselja in sreče žari mu obraz?
Rešila ga Mati je rane skeleče;
prisrčne ljubezni prejel je dokaz
od Marije Pomagaj.

A kdo naj obilne dokaze prešteje,
da Mati nikdar zapustila ni nas?
In le, če bi mi zapustili jo preje,
nerada bi nas zapustila ta čas
Marija Pomagaj.

V. Čadež.

Bog s teboj!

(Mladeničem in dekletom na pot v življenje.)

2. Močna volja.

Vojni kurat, kapucin o. Kaj Peratoner hvali v svojem pismu z dne 18. aprila 1915 svoje vrle Tirolce tako-le: Dne 18. avgusta 1914 sem odšel iz Merana s strelci na vojno. Silno veliko so prestali v tem dolgem času. Toda vzdržali so, prevzeti besede: Dolžnost nad vse, tudi nad življenje. Tako naj bi veljalo vsem kristjanom, posebno mladini.

Toda pot dolžnosti ni vedno ravna. Nasprotno, tisoč in tisoč ovir in težkoč se nam stavi nasproti, pogosto je razdrapana in strma. Da človek vseeno vztraja na tej poti svoje dolžnosti, zato potrebuje močnejšo voljo. Ne ozirati se okoli, ampak krepko lotiti se dela, je vedno znamenje močne volje in prave zvestobe. Zato mora biti dolžnost vedno prva, prvo pa vedno

ona dolžnost do Boga, da storimo to, kar Bog hoče od nas. Zvezda vodnica našega življenja mora biti volja božja in ne naša volja. »Ta, ki izpolnjuje voljo nebeškega Očeta,« pravi Kristus, »pojde v nebeško kraljestvo.« In kdor to stori, ta pokaže, da ima zares močno voljo. In včasih je je zares treba! Koliko dobrega se največkrat opusti iz strahu pred ljudmi. In zakaj? Močne, krepke volje ni. Strah pred ljudmi se opleta in motovili okoli vseh, najrajši pa še okoli mladih ljudi. Nikar ne vprašuj: Kaj bodo pa ljudje rekli? — Nič naj te govorjenje ljudi ne skrbi — glej samo na Boga in na svojo dolžnost, če je še tako težka.

Čudovita je sila človeške močne volje. Doseže velikokrat to, kar se zdi nemo-goče, nedosegljivo, posebno še, če človeka

ne podžiga samo častihlepnost, ampak zavest njegove dolžnosti. Kam privede samo častihlepje, nam kaže zgodovina dovolj žalostnih slučajev. V mamljivo mrežo svoje navidezne vsemogočnosti zamotava nešteto

mladih in starih, moških in ženskih.

Da pa človek zvesto izpolnjuje svojo dolžnost, potrebuje je k l e n e, močne volje, volje, ki jo krepijo plemeniti nagibi. (Dalje.)

Gema Galgani.

Piše Srečko.

(Dalje.)

Osemnajsto poglavje.

Večna lučka.

»Govoriti pričujem o stvari, ki je svetu neznana in katero razodene Bog le dušam, ki jih posebno ljubi. Toda večji del ljudi ne ve nič o tem, in vendar je to najljubša misel pobožnih duš in najdražji zaklad njihovih src.« (»Bog med nami«, str. 29). Govoriti nam je o istotako skrivnostnem kakor dragem predmetu: o G e m i n i pobožnosti do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. Tu nam bo pripovedovati toliko vzvišenih in lepih reči, da smemo po pravici trditi: Bog je poslal Gemo nalašč za sedanje burne čase, ko se pobožnost tako ohlaja in gineva, da z njenim zgledom spet zbudi vernike k češčenju in ljubezni do radovoljnega Jetnika naših tabernakeljev.

Pobožnost do presv. Reš. Telesa je pobožnost čiste vere. Vse druge pobožnosti se naslanjajo na nekaj čutnega, zunanjega, — ta nič. Samo žarka luč velike, čiste vere nam tu razgrinja številna začinjala in razodeva skrite zaklade.

Gema je imela tako vero, tako živo vero, da se je zdelo, kot bi to ne bila več vera, marveč popolno osebno doživetje, zrenje s telesnimi očmi, popolna gotovost. Boga vidi, kdor je čistega srca, ponižnim in preprostim razodeva on skrivnosti svoje modrosti in ljubezni: Gemino devištvo, njena preprostost, njena neoskrunjena čistost in pa poživljajoča luč, katero ji je Zveličar vlival med premišljevanjem, vse to je tako poostrilo njen duševni pogled, da je jasno zrla velikost tega nebeškega

Zakramenta in doumevala polnost in globčino njegovih skrivnosti. Če se mi želimo združiti z Bogom, skritim v presv. Telesu, se moramo v duhu zbrati ter obuditi občutke vere, upanja, ljubezni, ponižnosti in drugih čednosti. Za Gemo je bilo dovolj spomniti se Zveličarja, — če je bilo to sploh potrebno, ker je neprestano nanj mislila, — in že ga je videla na oltarju, kamor so pohitele njene misli; čutila ga je tam pričujočega in vzzarela radosti v svoji duši, v srcu in tudi telesnih čutih pred sladkim Veličanstvom njegovim.

Zdelo se je celo, da sploh ni znala razločevati med nebeško srečo in srečo »Jezusovega rajaa; ki jo občutimo na zemlji in pri sveti mizi Gospodovi. V svojih zamaknjenjih je imenovala sv. Evharistijo »nebeško visoko šolo, kjer se učimo ljubiti«, in je pojasnjevala: »Šola je dvorana zadnje večerje, učitelj je Jezus, nauki so njegovo meso in njegova kri.«

V drugem zamaknjenju izraža spet svojo hvaležnost. »Čutim, da mi nisi dal svetnega in minljivega bogastva; zato pa si mi dal pravo bogastvo, hrano učlovečene Besede. Kaj bi postalo iz mene, če bi ne posvečala vse svoje ljubezni presv. Hostiji? Da, moj Gospod, spoznam: Ti se mi daješ v sv. obhajilu zato, da si z njim prislužim nebesa.« Že iz teh in podobnih njenih izjav lahko razvidimo, koliko zakladov nebeške modrosti je našla v skrivnostni evharistični hrani.

Gema je mislila prav pogosto na Jezusa v presv. Reš. Telesu in se je v duhu

skoro vedno mudila pred tabernakeljem; toda šele tedaj je bila res zadovoljna, če je mogla osebno v cerkev počastiti svojega skritega Boga. Ker ni marala vzbujati pozornosti, — tega se je vedno ogibala — se je zadovoljevala z dvakratnim obiskom cerkve na dan: zjutraj k sv. maši in k svetemu obhajilu, zvečer k javnemu čiščenju. Imela je navado reči: »Grem k Jezusu. Pojdimo k Jezusu, je tako sam in zapuščen! Ubogi Jezus, nihče ne misli nanj!« V cerkvi je otroško ponižno obračala svoj pogled in vso svojo pozornost na tabernakelj, ni se tedaj zmenila za nobeno drugo reč. Klečala je vsa vtopljena v molitev, nepremično, kot bi bila čisto sama v cerkvi; ni videla pred seboj nič drugega več nego samo oltar in na oltarju samo tabernakelj. Njene oči se niso cel čas ločile od mesta, kamor jih je uprla takoj po vstopu. Razen te nepremičnosti in včasih ene ali druge solze, ki ji je zdrselo po licih, ni imela na sebi nič posebnega, po čemer bi se razločevala od drugih pobožnih oseb. Če bi pa mogli pogledati v njeno dušo, bi videli nebeškega serafa. »Moj Jezus, duša moje duše, hostija sveta, moje nebo, glej, tu sem! Čutila sem, da si me klical in sem prišla.« In ga zagotavlja z nebeškim zupanjem, da mu je prišla delat družbo, darovat se mu iznova, poklonit mu svoja dela, da je prišla po njegova nova povelja, ali pa vsaj poslušat njegov sladki glas, še prav posebno pa ga prosit — ljubezni, ljubezni. »Če že tu na zemlji dobrota sama na sebi pripravlja toliko veselja in sreče, kakšno srečo nam boš dal šele ti, ki si nam največja dobrota? Radost nad stvarmi tega sveta pa je tudi vsa drugačna od radosti, ki jo okušamo v Tebi, naš Stvarnik. Vidiš, o Jezus, če kdo želi kako stvar, mrje hrepenenja po njej; in če jo prav doseže, še ni utešen. Ti pa, in samo ti nasičuješ in popolnoma očiščuješ one, ki v tebi živijo in ki ti v njih prebivajo!« Ta misel ji seza v dno srca. »Našla sem slednjic, o Jezus, tvoje stanovanje! Ti stanuješ v duši, ki si jo ustvaril po svoji podobi, v duši, ki te išče, ki te ljubi, ki po tebi hrepeni. Moja

duša je slednjic doumela, kljub svoji revščini je doumela neskočno bogastvo tvoje ljubezni.« Pa se takoj spet poniža, kot navadno sredi največjih nebeških dobrot: »Tvoja sem, o Jezus, čisto tvoja. Lahko se pritožuješ čez me, da, ker sem te žalila. Tako sem te nevredna, da bi morala vrniti na oltar vse sv. hostije, ki sem jih ukradla, in vso sv. Rešnjo Kri. A ti obljubljam popboljšanje: da mi le ti ne odrečeš dotoka svojih milosti! Naj raje umrjem, kot pa da postanem nezvesta, ali da te neham ljubiti! Kaj želiš, kaj še hočeš, o Jezus? Da ti ostanem zvesta v ljubezni? Da, v ta namen se bom vsak dan hranila s tvojim Telesom in tvojo Krvjo.«

Dobro ve, odkod njene zmage nad skušnjavcem. »Danes zjutraj si zmagal, o Jezus. Potem ko sem te prejela, sem premišljevala velike boje, ki sem jih s tvojo pomočjo izvojevala nad hudobnim duhom. Veliko sem jih naštel. Bog ve, kolikokrat bi se omajala moja vera, moje zaupanje in moja ljubezen, če bi mi ti ne pomagal. Moj razum bi otemnel, če bi ga ne razsvetljeval ti, večno Solnce. Velikokrat bi oslabela moja ljubezen, o Jezus, če bi je ne hodil oživljat ti s svojimi tolažili! Kolikokrat se je lotevala lenoba moje volje — pa si jo spet ti podžgal s svojim ognjem. Spoznam: to je vse delo tvojega srca, to so zmage tvoje neskončne ljubezni. Pa bi ti ne bila hvaležna, o Gospod?«

Po takih in podobnih izrazih svojih srčnih čutil je navadno umolknila in se zamaknila. Tedaj je Jezus govoril njej. Ta nedolžna žrtev ljubezni mu je gotovo ugajala; zato jo vzpodbuja k zvestobi in še večji ljubezni. Gema čuti svojo nevrednost: »Ti bi rad še večje ljubezni, o Jezus, a moje srce je ne zmore večje... O, da bi mogla užgati ž njo vse stvari na svetu!« In da bi prepričala Jezusa o velikosti svoje ljubezni do njega, mu v svoji otroški prostosti tudi navaja dokaz: »Misliiva si, moj božji Zveličar, da si ti jaz, a jaz Jezus; veš, kaj bi tedaj storila? Iz ljubezni do tebe bi nehala biti Jezus, da bi bila isto, kar bi bil ti. Moj Bog, moj Jezus, ti si večji od

vseh zemeljskih zakladov! Kako rada bi bila v družbi angelov, da bi te čistila! Kako rada bi se popolnoma posvetila tvoji časti! Kako rada bi ostala vedno pred tabo! Toda kaj govorim, ko govorim o tebi? Res nič drugega kot to, kar morem, ne kar bi morala. In če ne morem, ali naj zato molčim? Ne, ne; mojega Jezusa mora vse ljubiti, vse častiti! Ne glej, o Jezus, na moje besede, ampak na moje srce, ki je na stežaj odprto tebi in le tebi. Ali sedaj verjameš, da te bolj ljubim kot nebo in zemljo? — Pa pravimo, da ne gremo k sv. obhajilu, ker ne vemo, kaj naj povemo Jezusu v našem srcu! . . .

V enem izmed njenih daljših zamaknjenj so jo slišali: »Čuj, o Jezus, kaj me vprašuje moj spovednik: kaj vendar delam, ko sem pred Jezusom? Kaj delam? Če sem pred križanim Zveličarjem, tedaj z njim vred trpim; če sem pa pred Jezusom

v tabernaklju, tedaj ljubim.« Če je pisala prijateljskim osebam, jih je vabila na sestanek pred tabernakelj: »Zatekajmo se k Jezusu, k njegovemu ljubečemu srcu! Jutri vas pričakujem pri Jezusu! Pomudiva se skupaj pri Jezusu v presv. Zakramentu, on naj nama podeli svoj blagoslov.« Z zaupnejšimi osebami je sklenila neke vrste pogodbo, da bodo druga za drugo darovale vsakdanje sv. obhajilo. V svoji ponižnosti je namreč mislila, da bo ona sama največ pri tem pridobila. Ta obljuba ji je bila vsikdar sveta in nikoli ni pozabila darovati sv. obhajila za določeno osebo; spominjala je pa pismeno tudi druge dane obljube: »Zbogom do sobote! Ne pozabite v petek sv. obhajila!« Res sveta taka prijateljstva, ki se sklenejo v žaru tabernakelja . . . Kar ne zmore eden in drugi, zmore Jezus, ki je tretji v njihovi družbi.

(Dalje.)

† Župnik Frančišek Rihar-Teotim, velik častilec Marijin.

V Bogoljubu ste večkrat brali kake članke s podpisom »Teotim«. Ta Teotim, bogaboječ mož, je šel po plačilo k Bogu. Bil je to gospod župnik Frančišek Rihar iz Mekinj pri Kamniku; jako goreč in pobožen gospod, marljiv nabožen pisatelj. Dasi se ga je »Bogoljub« že v zadnji številki spomnil, se vendar spodobi, da mu postavi še tu mal spominik, saj je bil njegov priden sotrudnik.

Pokojni gospod župnik je bil rojen v Polhovem gradu leta 1858. Star je bil torej 60 let. Pa dasi vedno bolehen, je bil vendar tako dobro ohranjen, da bi mu jih človek prisodil šele 50. — Riharjeva družina v Polhovem gradu je, dasi nepremožna, vendar znamenita. Pokojnega župnika stric je bil slavni Gregor Rihar, ki je zložil toliko lepih Marijinih pesmi, katere so se našemu ljudstvu tako priljubile. — Brata pa ima rajni gospod Franc še dva duhovnika; to sta: g. Leopold, župnik v

Nevljah pri Kamniku, in g. Matej, dekan v Šmartnem pri Litiji. En brat pa je umrl kot bogoslovec, a drugi kot okrajni glavar.

Gospod Franc je bil posvečen l. 1883. Potem je bil kaplan v Škofiji Loki in Železnikih. Nato pa celih 25 let župnik v Mekinjah. Bil je skrben in goreč dušni pastir. Ljubil je lepoto hiše božje. Cerkev je dal vso lepo prenoviti. Zelo rad je imel velike cerkvene slovesnosti. Odlikoval pa se je posebno kot častilec Marijin. Ravno zato — je rekel — je bil rad v Mekinjah, ker je cerkev posvečena Mariji. Ondi je ustanovljena bratovščina Marijinega Srca. Kip te bratovščine je dal slovesno kronati. Priredil je takrat velikansko slovesnost in okrasil cerkev in prostor okoli cerkve tako, da nismo videli še nikoli nikjer takega cerkvenega okrasa. — Vabil pa ni samo drugih v cerkev, tudi sam jo je pridno obiskoval. Če si prišel v Mekinje, nisi vedel, ali ga boš bolj gotovo dobil v

župnišču ali v cerkvi. V presbiteriju si je dal napraviti klop in klečalnik, ki je bil obložen z molitvenimi knjigami. Tam je prebil dolge ure. Drugikrat si ga našel klečati na vznožju misijonskega križa ali pred oltarjem Marijinim, ki je bil vedno lepo okrašen, posebno bogato in okusno pa v majniku. Pokojnik je bil res, kakor pravimo, mož molitve; predvsem in nad vse pa častilec Marijin.

Gorečnost za čast božjo in zveličanje duš mu je tudi potisnila pero v roke. Pisal je veliko, a samo nabožne reči. Kakor rečeno, ste v Bogoljubu večkrat brali spise izpod njegovega peresa. Največ je pisal o presv. Srcu Jezusovem in o Mariji. On je Slovence prvi seznanil z Grinjonovo pravo pobožnostjo do Marije. Dotični članki v Bogoljubu so bili njegovi. Ker je imel silno veliko nabožnih knjig in časnikov, je natančno zasledoval vse versko gibanje in takoj zasledil vsako novost na cerkvenem polju. Največji dokaz njegove ljubezni do Marije pa je knjiga »Marija v zarji slave«, ki jo je izdal pred nekaj leti po družbi sv. Mohorja. V njej je izlil vse svoje srce, goreče od ljubezni do Marije.

Za svojo župnijo je bil seveda zelo skrben dušni pastir. Dasi je bila njegova

župnija v lepem redu, je vendar rad po-
tožil, da mu ne gre vse po volji in da se svet vedno bolj slabša. Mnogokrat sva se razgovarjala na prijazni verandi, ki je zvezana z mekinjskim župniščem, ali pa na poti med Mekinjami in Kamnikom, ter pre-
reševala naše javno, zlasti versko živ-
ljenje in si tožila, da naš trud ne rodi za-
željenega uspeha ter da svet tišči le v
slabo.

Njegova globoka pobožnost mu ni
branila, da bi ne bil tudi prav goreč Slo-
venec. Želel je svoji domovini tudi v
časnem in še posebe v narodnem oziru vse
najboljše in je z živim zanimanjem spre-
mljal vse javno življenje.

Bil je torej v vsakem oziru vzoren du-
hovnik, mož po Srcu božjem, kakršnih si
moramo le želeli. — Za svojo gorečnost
ni prejemal zemeljskega plačila in tudi za
svoje pisateljstvo ne bo užival človeške
slave. Tega tudi nameraval ni. Zato pa je
s toliko večjo pristrčnostjo Marija sprejela
svojega vnetega častilca in lihega apostola
in s toliko večjo slavo Bog obdal svojega
zvestega služabnika.

Bog ti povrni tvoj plemeniti trud,
dragi Franc! Na svidenje pri Bogu!

Jrednik.

Pri sv. obhajilu.

Ko prihajaš k meni, Jezus,
da me poživiš,
v hostiji skrivnostni ženin,
da me zaročiš,
čut veselja polni dušo
mi ob uri tej;
k meni prideš s svežo željo:
Tvoja naj bom slej.

Toda jaz sem te nevredna,
sveti ženin moj,
brez Marije jaz sem bedna —
Ti Marija poleg stoj!
Mati moja, Ti pripravi
hladno mi srcé,
da On najde ob prihodu
svete v njem želje.

Gorenjka.

Ljubljanske Marijine družbe

imajo — kakor je bilo lani določeno — letos in vsako leto svoj skupni shod prvo nedeljo meseca maja. In sicer bo letos shod v stolni cerkvi. Začetek ob 5. uri popoldne.

Udeležje naj se ga vse družbe in vsi njih člani brez razlike. Pokazati moramo ob tej priliki, da se zavedamo, da smo otroci ene Matere, — ena družina.

Binkoštni ponedeljek

bo zopet skupen shod dekliških Marijinih družb na Brezjah. Pred štirimi leti, ravno preden se je pričela italijanska vojska, smo imeli ondi shod, da bi izprosili varstvo božje naši domovini v tolikih nevarnostih. Nevarnost za domovino še ni minila. Tudi če bi bilo za nas kaj zgubljenega, ne nehajmo moliti!

Priporočamo letos tudi drugod skupne shode za vse tište, ki ne morejo priti na Brezje. Program ali smoter vsem shodom bodi: za blagor domovine. Shodi naj ne bodo samo neke vrste izleti, ampak naj se vrše v skesanem in spokornem duhu.

Ali se spleča pisati za »Bogoljuba« ?!

Tako se mora človek zopet vprašati, če sliši, kaj se godi ali se je godilo zlasti letošnji predpust po Marijinih družbah. Koliko smo že pisali lepega, ganljivega, resnega, strogega, spodbudnega v »Bogoljuba« o Marijinih družbah in za Marijine družbe! Opisovali smo vam lepe zglede, v svarilen zgled stavili slabe zglede, svarili, žugali in prosili. Po vsem tem pisanju in trudu pa človek sliši, da je letošnji predpust tudi po Marijinih družbah vse ponorelo. No, ne ravno vse; ampak preveč, veliko preveč. Kakor neki vitinec je prišel, pograbil in odnesel s seboj vse, kar je bolj

lahkega, na plesišča in norišča.

Človeka mora obiti žalost, ko to sliši. Čemu pa imamo družbe, če niso tisti, ki so v družbi, nič boljši od tistih, ki v družbi niso? Če jih vsaka sapica, vsaka slaba prilika omaje, premakne in odnese? Ali so zastonj vsi nauki, govorjeni in pisani? Ali taki družbeniki berejo »Bogoljuba« ali ga ne berejo? Če ga ne, ni prav in niso za družbo; če ga pa berejo, a se jih nič ne prime, je pa zopet žalostno. Potem mlatimo prazno slamo!

Poglejte prihodnji članek, kakšen mora biti pravi Marijin družabnik!

Kdo me more ločiti od ljubezni do mojega Gospoda?

Da bi mogli tako klicati vsi Marijini otroci! V današnjih časih, v časih splošne propalosti in nevere bi rabili tako močnih in značajnih Marijinih otrok. Te besede so bile bojni klic toliko milijonov svetnikov. S tem geslom so živeli in umrli, s tem geslom so kljubovali svetu, peklu in hudemu nagnjenju ter si priborili neminljiv venec zmage in slave. Nič jih ni omajalo, nič jih ni moglo ločiti od Jezusa, ne groznje, ne obeti, ne najstrašnejše muke, ne ječa, ne smrt. Kdo me more ločiti od ljubezni mojega Gospoda? Morda kralj ali cesar, ali bogastvo, čast, udobno življenje? »Nič nas ni moglo ločiti od Jezusa!« ti kličejo svetniki. Stali so trdno kakor hrasti, ki kljubujejo vsem viharjem, kakor skale, v kateré se zastonj zaletajo peneči morski valovi.

Marijin otrok, ali si tudi ti tako trden? Kdo pa tebe more ločiti od ljubezni Gospodove? — Kajne, zardiš? Kratko nečimerno veselje, en ljubezniv pogled, ena sladka ali zaničljiva beseda, umrljiv človek. Še toliko poguma nimaš, da bi svetu, ko te hoče zvbati za seboj, odprito in brez sramu in strahu povedal: »Marijin otrok sem. V Marijini družbi sem. Družbena pravila mi tega ne dovolijo. Ne grem. Ne plešem. Pustite me pri miru!« In potem bi moral ostati pri teh svojih besedah dosledno in nepremakljivo in naj te stane, kar hoče! Družbena pravila te močno vežejo na Boga in bogoljubno življenje in ti marsikaj zabranjujejo, kar bi ti bilo v škodo. Ti pa z enim očesom škiliš v svet in se ti cedijo sline po njem. Svet se ti pa posmehuje, kaka omahljiva šema si! Tako n. pr. veš, da ne smeš plesati, pa vseeno greš kukat vsaj skozi okno na plesalce ali pa greš celo zijala prodajat na plesišče in kazat, kako omedlevaš za plesom. Ali je potem kaj čudnega, če te kdaj skušnjava premaga? Ko bi bil pameten.

bi se zatajil in kazal, da ti ni nič mar zanj. Saj veš, da ples ni zveličal še nobenega, pač pa da je »plesišče deviški čistosti morišče«. Torej obsojaj ga kot nekaj, kar ni za nedolžne ljudi. Družbena pravila so Marijinemu otroku kažipot v nebesa na poti skozi življenje.

Težko ti je, če te posvetnjaki zbadajo in se iz tebe norčujejo, Ko bi bil od sveta, bi te svet ljubil. Ker pa nisi od sveta, ampak te je Bog izbral zase, zato te svet sovraži. Zahvali ljubelega Boga za to milost in veseli se je! Ko bi hotel svetu dopasti, bi ne bil služabnik božji, bi ne bila dekla Gospodova. Svet sovraži čednost, in sicer tembolj, čim večja, vzvišenejša in popolnejša je. Marijin otrok, na preganjanja moraš biti vedno pripravljen. O tem niti ne pomišljaj. Imeli te bodo za svetnika, prenapetneža, norca, čudaka, če ne za še kaj hujšega. Toda ne boj se teh preganjanj in se jim ne umikaj kakor strahopetni vojak sovražnega ognja! Našega umirajočega Jezusa so tudi zasmehovali; umrl je pokrit s pljunci in napojen z zasmovanjem in zaničevanjem. On ti bodi zgled: premišljuj ga in vedi, da učencu se ne more boljše goditi nego mojstru. Marijin otrok, mnogo moraš in bodeš še moral pretrpeti zavoljo Boga in čednosti. Toda ljubezen je močna kot smrt in bo vse pretrpela. Jokal bodeš več ko enkrat pri Jezusovih nogah, in Jezus, v katerega staviš vse upanje, te bo storil močnega in nepremagljivega.

Ali te more ločiti od ljubezni Gospodove kak človek? Nespameten bi bil, ko bi ljubezen Gospodovo dal za ljubezen spremenljivega in umrljivega človeka, ki sam nič ni, ako ga Gospod ne podpira, ki sam ničesar nima, ako mu Gospod ne da.

Marijin otrok, bodi močan! Ne bodi kakor trs, ki ga veter maja ali pa kakor tisti petelinček na strehi, katerega lahko

veter obrača kamor hoče. Zatajaj se, kroti svoja slaba nagnjenja! Morebiti misliš, da te bo potem svet bolj čislal, bolj imel v časti, če se mu podaš. Se silno motiš. Najprvo skuša tvojo šibkost, potem pa se smeje tvoji omahljivosti in nestanovitnosti. Ako se držiš prave poti, da te nihče ne more premotiti, bodo morali še posvetnjaki nehote svojo glavo skloniti pred teboj ter reči: »Ta pa je prava družbenica! Nič je ne premoti.«

Pravega Marijinega otroka ne more ločiti od Boga nihče, ne zasramovanje, ne posmehovanje, ne čast, ne prešerno veselje, nobena sila, prav nič. Kakor se je nadangel Mihael z bojnim klicem: »Kdo je

kot Bog?« spustil v boj zoper hudobne anjele, tako tudi ti, Marijin otrok, kliči vsem svojim sovražnikom: »Kdo me more ločiti od ljubezni mojega Gospoda?« In sovražniki, ki se ti bodo hoteli bližati, vsi bodo odšli z mislijo, da do tebe nimajo nobene moči. Nikdar se ne spuščaj kakor Eva v pogajanja s skušnjavo! Če te v življenju ne bo mogel nihče ločiti od Boga, tedaj te tudi smrt ne bo mogla ločiti od Njega, ampak združila te bude s tvojim Gospodom, s katerim se boš vekomaj veselil. Veselje sveta se bo spremenilo v večer stok. Kako dobro in pametno od tebe, če se držiš poti, katere cilj je — večno veselje!

Hči Marijina.

V Zagreb? Nikar!

Naš novi časopis »Slovenka« piše med drugim tudi o služkinjah, kako se bo tudi pri nas razvijala razna obrt kot pripomoček, da ne bodo dekleta primorana v mestu službe iskati. Prepričana pa sem, da bodo, ako tudi ne v tolikem številu, se še vedno ozirale po mestnih službah. Zelo mnogo jih danes odide v Zagreb. Vsak dan ali vsaj zelo pogosto čitamo v raznih časopisih, da se išče: kuharica, sobarica, gospodinja itd. v Zagreb. Navadno je navedena seveda lepa plača, dobra oskrba. To potem največ zmami naše dobre Slovenke v ta blaženi Zagreb. In kaj še ne pozabijo Hrvati omeniti v inseratu? Ponudbe s sliko na naslov . . . Zakaj pa to? Upam, da večina njih me razume. Nekatere, ko to čitajo, se seveda odločijo, da predložijo svojo ponudbo. Torej, kako pa je v Zagrebu?

V začetku je dolgčas. Druga govorica, druge navade; vse to človeku ne ugaja. Pošteni, nepokvarjeni deklici posebno ni všeč, ako se njej v soboto večer, ako se ni prej dogovorila, reče, da ne more v nedeljo zjutraj v cerkev, ker je premalo časa ali kaj podobnega. Dobra deklica si bo seve poiskala drugo gospodinja. Tu se bo njenim zahtevam ustreglo. Kako pa s popoldansko službo božjo, katere smo na Slovenskem zelo navajeni? Nekaj časa pridno zahaja. Ali v tujem kraju je, pridige oziroma krščanskega nauka ne razume. Zato se, ko pride čez nekaj časa s katero prijateljico skupaj, prav rada malo pozabava. Iz tega vzroka opusti Večernice. To stori enkrat, dvakrat, in ker druge ne

gredo, si misli, da je res preveč še popoldan v cerkev iti, ako je bila že zjutraj. Kako pa s sv. mašo? Lahko se prigodi, ker je imela

Božji jetnik.

v soboto veliko dela, da v nedeljo zjutraj zaspi čas, kateri je njej odločen, da izpolni versko dolžnost. Nikdo je na to ne spomni,

malokdo gre v cerkev iz hiše in tako se potem privadi, da začne opuščati sv. mašo. So pa še tudi druge zanke, v katere se vjame, da potem obžaluje celo življenje. Posebno ob nedeljskih popoldnevih. Največja past je sejmišče in Maksimir. Tu nanosijo vetrovi od vseh štirih strani sveta smeti na kup. Med to šaro pridejo tudi naše dobre Slovenke. Je pa tukaj tudi prijetno kljub temu, da se vest oglašajo... Je namreč godba, petje, ples, prirejajo se razne veselice in drugo temu podobno. Mlad človek je rad vesel in bode tudi, dokler bo svet stal. Kdo bi mu zameril? Bo rekla morda katera: No, pa kaj potem to pripoveduješ? Res je; mladosti se mora veselje pustiti ali — pošteno; kar pa tukaj ni. Posebno ko se pozno zvečer vračajo domov. Marsikatera potem leta in leta obžaluje ali preklinja ta trikrat nesrečni Maksimir. Je pa tudi to, da dekleta, katera so služila v Zagrebu težko dobijo službo na Slovenskem.

Zatorej dekleta! Katera le malo drži na svojo čast in poštenje, v Zagreb ne!

Jugoslovenka.

Pripomba uredništva. Tako strogo kakor »Jugoslovenka« bi si skoro ne upali prepo-vedati Zagreba. Kajti nazadnje morajo Zagrebčani vendar dobiti služkinj. — Prav pa je da nas je opozorila na nevarnosti v Zagrebu. V Zagreb torej dekleta ne hodite ali pa le z veliko previdnostjo! Vsaka naj si, ko se pogaja za službo naprej izgovori, da bo imela čas v cerkev iti. Ako obljube ne drže, naj v taki službi ne ostane. Dalje naj vsaka takoj vstopi v Marijino družbo, ki so tudi v Zagrebu. »Bogoljub« bo ob priliki povedal, kje se je treba priglasiti. Dobra dekleta naj skupaj drže, si delajo med seboj družino, pa je upanje, da se bodo ohranile. Tudi Trst je pokvarjeno mesto; a je tam veliko dobrih, prav dobrih deklet, združenih v Marijini družbi. V mesta naj sploh nobena ne hodi, kateri ni resnično potreba. Torej tudi v Zagreb ne, in v Zagreb še posebno ne; katera pa misli, da mora iti, naj bo zelo previdna in naj ravna po tukaj danih navodilih.

Po svetu.

Papežev konzistorij (cerkveni svet). Pri osvetu dne 10. marca je bilo navzočih 22 kardinalov. V svojem nagovoru je omenjal sv. oče vzhodno zlasti palestinsko vprašanje. Z oziranjem na gibanje in zahteve Zionistov (modernih judov) je izrazil sv. oče željo, naj bi mirovni kongres izročil sv. deželo v krščanske roke.

Zahteve katoliških Čehov. Češki katoličani so poslali narodnemu zboru spomenico, v kateri se glasi: Zahtevamo, da se naši otroci v javnih šolah redno poučujejo tudi v krščanskem nauku; zahtevamo, da se varuje sveti značaj katoliškega zakona, da se njega nerazdružnost prizna tudi od države. Spomenica ima 420.000 podpisov.

Dunajska loža. Državnemu uradu za notranje zadeve na Dunaju je došel dopis, v katerem se naznanja, da se je ustanovilo društvo »Grossloge von Wien« — dunajska velika loža. Tako je sedaj frامasonstvo, ki se je po-

prej skrivalo, stopilo javno na plan. Ljudje temnih in prikritih ciljev, ki so dosegli, da so padli prestoli, bi rad dosegli, da bi padli še oltarji. Framasonstvo (društva, ki so njih člani izobčeni iz katol. Cerkve) — si bo skušalo pridobiti tla tudi na jugu. Treba bo ostrih oči, da se ne vgnezdijo med naš doslej še po večini neokužen rod.

Nekaj dobrega. Angleži so v zasedenih nemških pokrajinah kar zadeva nramnost, dokaj strogi. Nedavno je v okolici mesta Kolin nekaj mladenk, ki so bile alkoholno nadahnjene, veselo prepevalo in tudi nemir delalo. Prijeli so jih in zaprli za 48 ur. Nobena prošnja ni nič pomagala; tudi ni bilo dovoljeno, da bi kazen v denarju plačale. — Istotam sta bila dva hišna posestnika, ki sta sprejela v svoje hiše neke ženske dvomljive vrednosti, obsojena na dva meseca zapora in 500 mark globe. Ženske, ki so na slabem glasu, romajo kar po vrsti v zapore ali pa jih izročajo zdravstveni in nadzorstveni policiji.

Preobrat. Še sedaj pišejo nekateri časopisi o veliki spremembi, ki se je bila izvršila v francoski armadi. V zadnjih bojih je prišlo v roke nasprotnih čet več zastav, ki so imele na eni strani z zlatom uvezen križ in napis »in hoc signo vinces« — »v tem znamenju boš zmagal«; na drugi strani pa presv. Srce Jezusovo... V začetku vojske so se našle med francoskimi vojaki veri sovražne knjižice, ki so smešile duhovnike, ob koncu vojske pa so imeli vojaki v strelskih jarkih prav pogostokrat sv. pismo, k napadu pa so šli v spremstvu zastave s presv. Srcem Jezusovim. — Med našimi je pa bilo včasih ravno narobe.

Na španskem. Ni je dežele, kjer bi se bila pobožnost do presv. Srca Jezusovega tako razširila in udomačila, kot na španskem. Ni malo takih mest, kjer so postavili kip Srca Jezusovega z veliko svečanostjo v občinsko posvetovalnico. Več je tudi časopisov (n. pr. »El siglo futuro« v Madridu in »La gazetta« v Kataloniji), ki so jih izročili varstvu presv. Srca Jezusovega. Nešteto zavodov, dobrotelnih naprav, patronaž in drugih hiš se je posvetilo sv. Srcu božjega Zveličarja.

Po domovini.

Spremembe v ljubljanski škofiji: župnija Velike Poljane je podeljena g. Nikolaju Stazinski, župniku v z. p. na Primskovem; župnija Peče g. J. Borštnarju, župniku na Sv. Gori; župnija Sv. Jurij pod Kumom g. Ivanu Vodopivec, ekspozitu na Vrhpolju pri Moravčah. — **Premeščena** sta bila gg. kaplana: Ivan Semič od Stare Cerkev pri Kočevju v Faro pri Kostelu; Karel Žužek iz Postojne v Staro Cerkev. — **Nameščeni** so bili bivši vojni kurati, gg.: Ivan Drešar kot župnijski upravitelj v Žalni; Fr. Pavlič kot duh. pomočnik v Motniku; Josip Gnidovec kot kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani; Rud. Potočnik kot kaplan v št. Juriju pri Kranju; Fr. Kogej kot pomočnik v št. Vidu nad Ljubljano. — **Stalni pokoj** je dovoljen g. Ludoviku Schiffner, župniku v Žalni. — **Kot stalni katehet** na ljubljanski realki je nameščen dr. Peter Šorli iz Gorice.

Dekliške duhovne vaje pri sv. Jožefu nad Celjem. Začetek v ponedeljek 12. maja ob 6. zvečer. Sklep v petek 16. maja zjutraj. Povabljeni so vsa dekleta, vendar posebej pozivamo tiste, ki težko občutijo na svoji vesti breme vojskinih in še povojskinih nerodnosti in se želijo resnično poboljšati.

Misijonsko predstojništvo.

Nesrečna vojska — nesrečna vojaška služba. Prav hvaležni moramo biti ljubljanskemu

škofu, da je z neustrašeno odločnostjo ošibal grozno razvado grdega preklinjevanja, ki se je vtihotapilo tudi med poprej tako dobro slovensko ljudstvo. Prav tako odobravamo zasluženo obsodbo grdih razvad — plesa, popivanja, sirovosti, podivjanosti. Groza in strah, če se povodenj vseh teh hudih posledic strašne vojske ne ustavi. Najbolj nevarna se nam zdi neobčutnost in — rekli bi — skoraj pobesnelost toliko oseb, ki so se vrnile iz vojne službe tako čudovito spremenjene, razdražene, nezadovoljne, vsemu dobremu nasprotne in sovražne. Med tistimi, ki so še pri vojaki, se opaža nered in neposlušnost; čuje se grdo govorjenje, kar je dovolj jasno znamenje za njihovo življenje. — **Mladeniči-vojaki**, ki vam morda pridejo te vrstice pred oči: zdravite se in pokažite, da ste sinovi poštenega slovenskega naroda, ki si je priboril sloves tudi zunaj domovine! Kje je stara poštenost in dostojnost in medsebojno spoštovanje? Proč z vsem, kar bi omadeževalo pošteno slovensko ime! Potrpimo še malo, da se vrnejo urejene razmere, potem bomo šele okušali blagodat nove domovine.

Marijine družbe.

Brezovica pri Ljubljani. Naša dekliška Marijina družba je imela od 21. do 24. januarja tridnevne duhovne vaje. Vodili so jih č. g. pater Žužek iz družbe Jezusove. Bog jim plačaj njih trud! — **Odsek za zadostilno sv.** obhajilo dobro deluje. Ta odsek šteje 30 članic Marijine družbe in obstoji v tem, da ima vsaka članica odseka svoj določeni dan v mesecu, in na ta dan vsak mesec prejme zadostilno sv. obhajilo. — **Drugih odsekov nima** naša dekliška Marijina družba. — **Tekom enega leta** so se preselile v večnost štiri družbenice: Rozalija Lenarčič iz Loga, Ivana Kregar iz Loga, Ivana Plešnar iz Lukovice in Terezija Jager iz Brezovice. Hčere Marijine, spominjajte se jih v svojih molitvah!

Bevke pri Vrhniki. Dne 13. februarja smo imele žalostno slovesnost. Spremile smo svojo prednico Franico Mrlak k zadnjemu počitku. Rajnica je bila ves čas vzorna članica in kot prednica nam vsem najlepši zgled. Nobeno oko ni ostalo suho, ko smo ji zapele žalostinko v slovo. — **Že 15. oktobra** nam je vzela španska bolezen tovarišico Franico Lenarčič, tako da smo položili v kratkem času dve vsem priljubljeni članici v predzgodnji grob.

Šmarje pri Jelšah. Naša Marijina družba pod skrbnim in gorečim vodstvom milostljivega g. kanonika veselo napreduje. V zadnjem času nam je nebeški vrtnar presadil devet

lepih rožic, pridnih družbenk, v nebeški raj. Marija Pelko, Marija Kokot in Barbara Šket so šle v nežni mladosti, stare komaj 18 let, k nebeškemu ženinu. Zapustile so nas tudi Terezija Pišek, Marija Berglez in Ema Skale. Vse tri so bile goreče častilke presv. Srca Jezusovega ter so pristopale vsak dan k sv. obhajilu. Srečno in lahko smrt so imele Neža Anderluh, Marija Arzenšek in Julijana Jecl. Večino jih je umorila španska bolezen. Spominjamo se vseh v krščanski ljubezni. Dve pa, Marijo Orač in Marijo Marš, smo poslale v sveti zakon. Božji blagoslov in Marijino varstvo nju naj spremljata v novem stanu! — »Bogoljubov« imamo naročenih okoli 100. Misijonskih in Klaverjevih koledarjev smo razprodale čez 200. Okoli 450 K pa smo zadnje tedne nabrale za Misijonsko zvezo.

Svetinje pri Ormožu. Milosti polni čas, ki smo ga imeli pri nas ob času sv. misijona, katerega so nam preskrbeli naš velečastiti, za vse dobro vneti č. g. župnik ob svečnici, in sicer devet dni. Vodili so ga čč. gg. misiojnari iz Celja, in sicer č. g. Klančnik, Zdravljč in Zorko. S svojimi gorečimi vnetimi pridigami so vzdramili marsikatero srce iz grešnega spanja. Pa tudi našemu č. gosp. župniku se moramo iz srca zahvaliti. Ob času svojega 10-letnega delovanja, kar so pri nas, so nam spet priredili ta milosti polni čas sv. misijona. Koliko lepega so nam že preskrbeli v teh letih; imeli smo že trikrat sv. misijon in Marijini družbi so priredili večkrat tridnevnice. Koliko dobrot so s tem že naklonili svojim ovčicam, koliko duš so že rešili iz časnega in večnega trpljenja. Pa tudi kot voditelj Marijine družbe skrbijo lepo za nje časni in večni blagor. Naša družba, mladeniška in deklška, šteje nad 100 udov. Tudi iz nje si je utrgal nebeški vrtnar marsikatero lilijo in njo presadil v svoj nebeški vrt. Za ves trud in vso skrb, ki ste ga imeli že z nami farani, vam naj mili Jezus v nebesih stoterno poplača.

Metlika. 27. januarja je bil začetek srečnih dni, v katerih smo imele dekleta duhovne vaje, ki so jih vodili na prošnjo našega dobrega voditelja č. g. Pavlina Bittner sam prevzvišeni g. knezoškof vsak dan z dvema govoroma in 2. svečana zjutraj slovesno sklenili. — 13. februarja smo dobili novega župnika in dekana v svojo sredo, č. g. P. Valerijana Učaka. Prav slovesno smo jih sprejeli. Občina Metlika se je postavila z zelo lepim sprejemom. Bog jim daj mnogo let med nami živeti in v milosti božji delovati v novi župniji!

Sramotno! Pri nas v M..... je na pustno nedeljo dne 2. marca priredilo Prosvetno društvo dve igri: Županova Micka in

Tri sestre, obe z mešanimi vlogami. Igralke so bile vse članice Marijine družbe. Predsednica je imela glavno vlogo županove Micke. Enkrat že to ni lepo in dobro, da imajo vsak večer do 11. ure skušnjo, da hodijo ponoči skupaj domu. No, po končani predstavi v nedeljo so pa šle vse družbenice-igralke v gostilno in začele plesat. Samo dve sta se premagale. Bilo je že pozno v noč, ko so šle domu. No, potem ni čudno, da ljudje govore, da splch ni treba družbe, ali da je vseeno, če je vpisana ali ne. Žalostno ali resnično! Kam pridemo, če gre tako naprej?

Brezovica pri Ljubljani. Dne 25. marca je Marija zopet pripeljala 12 mladeničev in 18 deklet pred Marijin oltar. Zlasti mladeniči so prišli k sprejemu z zavestjo, da hočejo biti vojščaki Marijini, da bodo toliko bolj gotovo deležni Kristusovega testamenta: »Žena, glej, tvoj sin.« Dobre hčere Marijine se pa zanimajo za odseka: 1. za zadostilno sv. obhajilo (t. j. določen dan v mesecu prejme vsaka članica tega odseka zadostilno sv. obhajilo) in 2. za pogostno sv. obhajilo (t. j. dvakrat na mesec). Željno pa hrepene po cvetličnem odseku.

Borovnica. Tudi naša Marijina družba se prav lepo razvija. Imamo redno vsak mesec shode. Družabnice priredijo večkrat igre s petjem v Društvenem domu pod vodstvom našega prečastitega gospoda vodnika, ki so vselej v popolno zadovoljstvo faranov. Pretečni mesec smo imele duhovne vaje, prav rade smo poslušale prelepe govore. Praznik Marijinega Oznanenja ostane družabnicam dobro v spominu. Bilo je namreč blagoslovljenje nove zastave naše družbe, ki so jo napravile čč. sestre v Mariboru. Zastava je pravi umotvor, ponos vsem družabnicam! Tudi me družabnice se bomo potrudile, da bomo vredne biti pod Njenim praporom!

Kranjska gora. Par let se nismo oglasili, ker je bila vojska. Zanimali smo se za vojsko, kajti odvedla nam je vse fante Marijine družbe; bali smo se, da nam nobenega ne vrne; naša bojazen se je žalibog uresničila! — Vojska je, in zanimali smo se za vojaško življenje in gibanje. Med neštetimi drugimi so pozabile celo nekatera dekleta, ki so Mariji posebej obljubile zvestobo in značajnost, svoje obljube, in tako so se zdatno skrčile vrste v deklški Marijini družbi. Združile pa so se tudi naše krščanske žene in matere — 50 jih je — se vpisale v Marijino družbo za žene iz namena, da pod Marijinim varstvom in po njenem zgledu vrše svojo veliko dolžnost kot krščanske gospodinje in matere. S tem je storjen pričetek Marijine družbe za žene, ki je bila ustanovljena 16. marca t. l. po govoru

gosp. Jan. Kalana, knezoškofijskega voditelja Marijinih družb. — O, naj torej obstoječe Marijine družbe preobrazijo notranje življenje v naši fari!

Sv. Križ pri Mariboru. Na Marijin praznik dne 25. marca se je naša dekliška Marijina družba udeležila polnoštevilno družbinega shoda. Že predpoldan je nudila naša mala, pa lepa cerkvena slovesen vtis, ker se je razen Marijine družbe udeležila prejema sv. zakramentov tudi šolska mladina. Pri popoldanskem nauku je bila primerna razlaga molitve: Češčena Marija — kot najuspešnejšega orožja zoper sovražnike dekliškega poštenja. Pri poučnem sestanku Dekliške Zveze, ki se je vršil takoj potem, se je razpravljalo o sledečih točkah: a) splošen političen položaj v Jugoslaviji s posebnim ozirom na stališče obmejnih Slovencev; b) protest proti nasilnemu in krivičnemu nastopanju Italije; c) dar Družbe sv. Mohorja s kratko oceno došlih knjig; d) pomen te družbe za nas s pozivom na obilo naročitev; e) nekaj o kolportaži: katere časopise hočemo s pomočjo kolportaze razširjati pri nas. Pomen katoliškega časopisja. — Shod mladeniške Marijine družbe, ki se je vršil na Jožefovo, je bil skromnejši. Pogreša se zlasti smisel za javen nastop pri skupnem svetem obhajilu. Tudi pri popoldanskem nauku smo pogrešali mnogo mladeničev, tudi takih, o katerih smo mislili, da so zavedni. Slovesen sprejem je moral izostati, ker ni bilo mogoče dobiti svetinj za sprejem.

Trebnje. Nekaj žalostnega in nekaj veselega! S podivjanimi bivšimi vojaki je podivjalo tudi nekaj deklet. Ali se dá poročati kaj bolj žalostnega? 10 deklet naše družbe je predpust iztrgal izpod Marijinega varstva. Morale so iz družbe. Druge — nekatere morda že tudi na pol poti v svet — so iznova prisegle Mariji zvestobo. Opravile so od 22. do 26. marca duhovne vaje. Superior P. Kopatin iz družbe Jezusove je imel devet premišljevanj za dekleta Marijine družbe. Družabnice so se pridno udeleževale. Ali je kaj bolj veselega kot pogled na poživiljeno četo Marijino? O, le naj se razsujejo vojske cesarjev in kraljev, vojska Marijina se ne bo razkropila! Če se ti posreči, duh uničevanja, da prelomi katera svojo obljubo zvestobe, vedi, da se druge tem tesneje oklenejo svoje Matere! — Naj sporočim še to, da se jih je poročilo iz družbe letošnji predpust 6. Vso srečo!

Smihel pri Novem mestu. Tukajšnja dekliška Marijina družba je imela duhovne vaje, katere so trajale od 25. februarja do 1. marca; vodil jih je preč. g. misijonar Birk iz Ljubljane. Zjutraj prvega marca smo sklenile du-

hovne vaje s skupnim svetim obhajilom. Po končanem svetem opravilu je bil blagoslovljen v društveni dvorani kip lurske Matere božje, ki je bila v ta namen prav lepo okrašena. Družbenice so nato še priredile igrokaz: »Lurska Mati božja«.

Sv. Lenart v Slov. goricah. Na Vaš odgovor k Sv. Lenartu v Slov. goricah smo dekleta hudo užaljene, kajti res je par oseb, katere hodijo v družbo, ki naj bi pa rajši ostale doma, kakor da kršijo čast štajerskim dekletom. Ampak takih je le nekaj, ostale smo pa, mislim, poštene in se nikakor ne norčujemo iz g. vodnika. — Družbenka.

»MEŠANE ULOGE«.

Uredništvo je prejelo o tem sledeče misli:

Pod tem naslovom sem bral nekaj v marčevi številki »Bogoljuba«, pisano od M. M. S tistim pisanjem nisem zadovoljen. Ne vem, kje so igrali tistega nesrečnega »Domna«. Toda, če bi bil jaz videl tisto igro in bi moral v njej pisati v kak list, recimo v »Bogoljub«, bi napravil dopis približno tako-le:

Pri nas so igrali igro »Domen«. Nekaj velikega je tako igro spraviti na kmečki oder. Da so pri nas igro igrali, nam dokazuje dvoje: Vidi se, da je naše kmečko ljudstvo dovolj izobraženo, da ima smisel za tako gledališče in je zmožno uprizoriti tako predstavo. Drugo je pa to: Veseli nas, da se katoliško društvo zaveda, da gledališka umetnost ni samo stvar nam nasprotnih organizacij, temveč tudi ono sme in mora sprejeti večje igre z mešanimi ulogami v svoj program. Mora, pravim, če noče zaostati, če noče, da bodo ljudje šli rajši tja, kjer jim nudijo več.

Igre z mešanimi ulogami seveda niso vse priporočljive. Toda »Domen« je ena od tistih, ki se smejo pokazati na vsakem odru. Ljubezen med fantom in dekletom je res mnogokrat nevarna stvar. Toda če je lepa in plemenita, spada gotovo med blaga čustva. Ljubezen med Domnom in Anko je taka. Kdor vidi to igro — lepo igrano — bolj spozna, kakšna mora biti ljubezen med fantom in dekletom, nego če bi slišal o tem predmetu celo vrsto pridig. Kdor hoče biti bolj svet, nego ljubi Bog sam, se pri taki igri ne more pohujšati, temveč bo šel od nje s plemenitimi čustvi v srcu.

Ali na nekaj bi opozorili. Tudi najboljša stvar se utegne zlorabiti v slabe namene. Če igrajo podobne uloge ljudje popačenih src, se bojim, da utegne priti v stvar kaj napačnega, česar bi Bog ne videl rad. Zato vam svetujem in vas rotim, prireditelji takih iger: Razdelite take uloge vedno med najboljše in najzanesljivejše fante

in dekleta! Najboljši naj dobi ulogo, ki se vam zdi morda najbolj kočljiva! Prav zato nas veseli, da so pri nas nastopale v »Domnu« dekleta iz Marijine družbe. Bile so prav na mestu. Zlasti nam je ugajalo, da je glavno ulogo Anke igrala ravno prednica družbe. Gotovo je ona najboljša, drugače bi menda ne bila prednica. Tako je res vsak pomislek izključen, zlasti še, če je vodstvo vaj v zanesljivih rokah. Na to naj bi pa seveda društveni odbor strogo pazil.

Še nekaj! V našem kraju so se nekatera dekleta nad igro, zlasti nad Anko, pohujšala. Da bi se »svi ljudje« pohujšali, tega ne verjamem. Tista dekleta so pa rekla: »Pri shodih nas svare pred znanji, na odru nas pa podžigajo k temu.« Drage moje, ve svojega voditelja niste prav razumele. Seveda vas svare pred znanji, toda pred grešnimi in nedovoljenimi znanji. Pred pošteni znanji vas pa sam vsemogočni Bog ne svari, če ste dosti stare in se vam kaže možiti. Nobena oblast vas ne more siliti, da greste pred oltar in rečete trikratni »da« — z zavzanimi očmi!

Veste kaj, dekleta? Če bodo v vaši fari vsa znanja tako poštena, kakor ste ga videle na odru med Domnom in Anko — ej, nesrečna, »zaljubljena« Anka! — potem bodo vaš duhovni voditelj prav zadovoljni z vami, pa vaši starši tudi in celo — da, to si še posebno zapomnite! — celo ljubi Bog sam, katerega se po pravici bojite žaliti.

P. Bernard Ambrožič, frančiškan v Mariboru.

II.

Nekaj odgovora na dopis »Mešane vloge«. Če je prednica igrala vlogo Ane, jo je morala igrati, kakor igra zahteva, zategadelj pa ostane še vedno lahko najboljša Marijina hči. Podpisani je vodil že nešteto iger z mešanimi vlogami, ni pustil v njih nikdar nastopati drugih moči, kakor najpridnejše družbenice in družbenike Marijine, ker je o njih prepričan, da se lahko vedno na nje zanese, pa je bilo vsikdar vse dobro. Kar se pa znanja tiče, pa je treba razločevati med opravičenim in potrebnim in med grešnim. Ali se naj vse družbenice, katere imajo poklic za sveti zakon, omožijo brez znanja? Potem ne vem, če ne bodo zakoni po večini nesrečni. Saj vidimo, da postanejo v družbah smeti in izvržek le taka dekleta, katera ne sklepajo znanja iz namena, da bi se možile, ampak da bi nasitile svoje grde strasti. Dekle pa, katero izpolnjuje posebno to, da hodi redno k mesečni spovedi, bo ostala v znanju prav pridna in umela čas in priložnost postaviti si zakonsko življenje na trdno podlago. — To le v toliko, ker me boli srce,

če vidim, kako se lahko najboljšim družbenicam dela s takimi dopisi krivica.

Op. ur. Uredništvo se s tem dopisom strinja le deloma, ne popolnoma. Res, da se mora igrati, kakor igra zahteva. Toda če igra zahteva kaj nemoralnega ali vsaj neprimernega, potem se taka igra sploh ne sme igrati. Igre, ki niso v moralnem pogledu brez spoteke, absolutno niso za Marijine družbe in družbenke. Tako daleč naša popustljivost nikoli ne sme iti, da bi dovoljevali kaj, kar se dovoliti ne sme. — Gotovo pa je, da vsako znanje ni grešno. O tem bi bilo dobro spregovoriti v »Bogoljubu« enkrat kaj več. Lahko je mogoče, da nekateri ali nekatere v preveliki gorečnosti koga prehitro obsodijo. Treba je torej previdnosti na obe strani!

Spominjajte se umrlih!

Amalija Živortnik, Rajhenburg. — Marija Dolinšek, Kočno. — Marija Pungerčar, Gor. Kamnice. — Skale Marija, Šmarje pri Jelšah. — Neža Anderluh, Šmarje pri Jelšah. — Marija Pelko, Šmarje pri Jelšah. — Ema Skale, Šmarje pri Jelšah. — Marija Brglez, Šmarje pri Jelšah. Barbara Šket, Šmarje pri Jelšah. — Antonija Kokot, Šmarje pri Jelšah. Marija Kokot, Šmarje pri Jelšah. — Marija Arzenšek, Šmarje pri Jelšah. — Terezija Pišek, Šmarje pri Jelšah. — Julijana Jecl, Šmarje pri Jelšah. — Terezija Taborne, Šmarje pri Jelšah. — Marija Kastelic, Krka. — Helena Okrožnik in Cilka Dolšekova, Dobrna. — Frančiška Jarc, Ajdovec. — Frančiška Zaleznik, Sv. Frančišek v Savinjski dolini. — Nežika in Ana Frelj ter Cilka Škufca, Štanga. — N. p. v m.!

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. do 31. marca došli darovi:

Za odkup poganskih otrok: Neimenovana iz Srednje vasi v Boh. (za dečka: Jožef) 30 K; Terez. Kozja, Drakovci (za deklico: Terezija) 40 K; Jera Ancelj, Dovje (za deklico: Jedert) 50 K; Meta Čertov v Selah 60 K; zbirka iz Dovjega 2 K; družina Kušar, Sidole (za tri otroke z imeni: Marija, Terezija in Janez) 75 K; Peter Resman, Begunje pri Lescah (za dečka in deklico: Jožef in Marija) 60 K; zbirka šolarjev iz Begunj pri Lescah 11 K.

Za afrikanske misijone: Amalija Golf iz Srednje vasi v Boh. 10 K; Matevž Kurnik, Lomanje 50 K; neimenovan iz Drenovega grča 20 K 20 vin.; župni urad št. Jurij ob Ščavnici 500 K; Marija Male v Selah 5 K.

Za najpotrebnejše misijone: Župni urad, Šmartin na Pohorju 40 K; Terez. Anzel, Trebnje 10 K; zakonska Belca, Cirkovce 200 K; Liza Javornik, Cirkovce 56 K 40 vin.; neimenovan 1 K.

Za misijonščice: Zapuščina † Helene Grča, št. Jurij pri Kranju 30 K; neimenovan iz Drenovega grča 100 K; dekl. Mar. družba, Črni vrh nad Polhovim gradcem 90 K.

Za jugoslovanske misijone: Marijina družba, Cirkovce 200 K.

Za misijone: Terez. Mlakar, Kožarišče 10 K; Marija Kolenc, Trstenik 3 K; dekl. Mar. družba v Pamečah pri Slov. gradu 76 K 70 vin.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana iz Srednje vasi v Boh. 10 K; Mar. družba, Škale pri Velenju 40 K; Helena Leben Horjul 10 K; Amalija Rogelj, Nemška vas 30 K; Mihael Romih, Sele 20 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Terez. Koželj, Dobriče 5 K; župni urad Dolenja vas pri Ribnici 12 K; Alojzij Tome, kaplan, Brezovica (Il. zbirka) 40 K 24 vin.; Matevž Kurnik, Lomanje 50 K; učenci v Pamečah pri Slov. gradu 17 K 66 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Zapuščina št. Helene Grča, Št. Jurij pri Kranju 20 K; dekl. Mar. družba v Pamečah pri Slov. gradu 15 K 20 vin.; župni urad Podbrezje 22 K.

Za Patronat Vincencijeve družbe: Dekl. Mar. družba, Kranjska gora za L 1918 376 K.

Za cerkev na Sv. Višarjah: Frančiška Zajec, Lož 2 K.

Za oslepele slovenske vojake: Jaroslav Dri-mol, nabral na svatbi sina in bčere g. Klementa, lesarskega mojstra v Špitaliču, 35 K 30 vin.; Marijina družba, Škale pri Velenju 20 K; dijaška Mar. družba v Novem mestu po č. g. P. Potočniku 200 K.

Za Krekov dom: Dijaška Mar. družba v Novem mestu po č. g. P. Potočniku 100 K.

Drugi darovi:

Za Misijonsko zvezo ali Misijon-
išče. A. Utemeljitelji: 18. Neimenovana oseba, Bohinjska Srednja vas, vojno posojilo za 1000 K. — B. Ustanovniki: 133. Rodbina Zaplotnik, Letenice pri Kranju, v spomin na št. dobro mater Frančiško, 500 K; 134. N. N., Sv. Jožef nad Celjem, 500 K; 135. Neimenovana, Njivice, 200 K; 136. Neimenovan, Ljubljana, 200 K; 137. † Liza Žitnik, 200 K; 138. Kavšek Marija, Dob., 200 K; 139. Neimenovan, Ljubljana, 200 K; 140. † Marija Jenko, Marijina družbenica, Smlednik, 200 K; 141. Rodbina Knez, Št. Jurij, Radeče, 200 kron; 142. Družina Palavec, Pesnica, 200 K; 143. Tretjerdniki, Sv. Križ, p. Rog. Slatina, 200 kron; 144. Znidaršič Marija, Dobrepolje, 200 K; 145. Znidaršič Josip, post. načelnik, Metlika, 200 K; 146. Jelov Helena, Sv. Martin v Rožni Dolini, 200 K; 147. Neimenovana, 200 K; 148. Bahovec Terezija, Ljubljana, 200 K; 149. N. †, Vel. Polana, 200 K; 150. Terkaj Terezija, 200 K; 151. Neimenovana, Radeče pri Zid. morju, 200 K; 152. Dekliška Mar. družba v Celju, 200 K; 153. Vič. št. Šket, župnik, Loka pri Zid. mostu, 200 K; 154. Neimen., Sv. Jožef nad Celjem, 200 K; 155. Žedanfar Jožefa, Derežji vrh, 200 K; 156. Dekliška Mar. družba, Primskovo, 260 K; 157. Neimenovana, Št. Vid pri Zatičini, 200 K; 158. Kopač Apolonija, Sv. Jakob ob Savi, 200 K; 159. Dekl. Mar. družba v Petrovčah, 270 K 40 vin.; 160. Mašben Eliza, Sv. Jakob v SI. Goricah, 200 K; 161. Neimenovana po g. župniku iz Št. Vida, 200 K; 162. Lesnikar Ivan, Ljubljana, 200 K; 163. Neimenovan, Ljubljana, 250 K; 164. Vič. g. Polak, župnik v Sostrem, 200 K; 165. Dekl. Mar. družba na Doleh pri Litiji, 330 K. — C. Zbirke: Sv. Jožef nad Celjem 200 K; I. Oblak, župnik, Št. Lovrene nad Mariborom, 200 K; članice dekliške Mar. družbe, Šmarje pri Jelšah, 465 kron; Mesiček Al., Kapela, Radenci, 126 K in 113 kron 40 vin.; Šturm Antonija, Ljubljana 176 K 30 vin.; župni urad Žabnica pri Škofji Loki 190 K; cerkveno darovanje na Misijonski praznik sv. Treh

Kraljev na Zdolah 150 K; dekl. Mar. družba Veselovo, p. Cerklje, 150 K Musar Marija, Bučka, 103 K; dekl. Mar. družba v Žalini ob priliki pogreba št. sestre Marije Koščak 63 K; Sv. Jožef nad Celjem 106 K; Mar. kongr. duhovnikov v zavodu Sv. Stanislava, št. Vid nad Ljubljano 42 K; neimenovani na Silvestrov večer 50 K; dijaška zveza v št. Vidu 59 K 24 vin.; Ocvirk Antonija, Sv. Jurij ob juž. žel. 67 K 20 vin.; Javšovec Marija, Št. Peter pri Radgoni 50 K; fantovska in dekl. Mar. družba na Seleh pri Kamniku 33 K 60 vin. in 10 kron; Frančur v Radicelu 20 K; g. Skubic Anton, kaplan, Žiri, 27 K; Valant Neža v Magdaleni 75 K; g. Veranič Anton, kaplan, Šmarje pri Jelšah, 11 K 70 vin.; g. dr. Jos. Ukmar, Trst 30 K; g. dr. Franc Knavs, dekan, Bruck ob Litvi, 26 K; Stara vas pri Vidmu 23 K; dekliška Mar. družba, Štanga 127 K. — D. Neimenovan duhovnik 100 K; Kovač Antonija, Št. Jurij, Radeče 100 K; župni urad Dramlje 65 K; neimenovana, Ljubljana 50 K; neimenovan, Ljubljana 50 K; neimenovan, Št. Vid nad Ljubljano 41 K; rodb. Strmšek Jožefa, Bočna 40 K; neimenovan 35 K; Završnik Anton, Št. Jurij, Radeče 30 K; neimenovana, Vrhnika 20 K; Urmaž Marijana 20 K; Petkovek Frančiška 20 K; neimenovana, Vrhnika 17 K; neimenovana, Vrhnika 12 K; Gmajnič Ana, Rajhenburg 11 K; misijonski odsek Marije Milostljive v Trstu 2 K; neimenovan v zakristiji cerkve Srca Jezusovega 160 K; Mari-nič Jakob, Majšperg 166 K; kaplanija Kamnica pri Mariboru 100 K; neimenovan 100 K; Umnik Josip, Predoslje 100 K; Dražog Barbara, Ljubljana 100 K; neimenovana 100 K; Kresnik Alojzija, Teharje 100 kron; g. dr. Nastran Alojzij, C. M. Gradec 100 K; neimenovana, Sv. Helena 50 K; Štravs Marija, Celje 50 K; neimenovana A., 60 K; Pečkaj Marija 50 K; Sitar Jakob, Mekinje 50 K; Seme Meta, Žalina 70 K; neimenovana 50 K; Marteljanc Marija 60 K; župni urad v Lešah 60 K; A. A. D. k. Sv. Križ pri Slatini 50 K; Marijana Uslakar, Čakovlje 100 kron; Jožef in Ana Čeplak, Bočna 45 K; neimenovan 20 K; Jereb Matevž, župnik v p. Sp. Bernik, 21 K 10 vin.; neimen., Gradec 15 K; neimenovana, Ljubljana, 40 K; Gatroža Uršula 20 K; neimenovana, Ljubljana 40 K; Krumpak 20 K; Falež Cila 20 kron; Staruš Frančiška 24 K; A. in J. Grlic 25 K; neimenovani 21 K; dr. Erlich 20 K; neimenovana, Škofja Loka 20 K; Češornja Anton, bogoslovec 20 kron; Štrlek Marija, Dunaj 38 K; neimenovana, Sv. Helena 20 K; Šušteršič Ivan, Semič 20 K; dve neimenovani osebi, Sv. Križ pri Rog. Slatini 20 K; neimen. 20 K; Cetin Marija, Rajhenburg, 22 K; neimenovan 11 K; neimenovan 11 K 60 vin.; Knific Franc, Hrašče 10 K; Čadež Ana, Ljubljana 10 K; solski otroci, Št. Rupert 12 K; neka oseba, Vel. Dolina 10 K; Ničmanova prodajalna, Ljublj., 10 K; neimenovan 3 K; Srnak Ana, Ljubljana, 10 K; Srnak Marija, Ljubljana, 10 K; neimenovan 10 K; G. Tovoršnik Fr., kaplan, Slivnica pri Mariboru, 15 K; Bergles Terezija 10 K; po g. Tumpaju, C. M. Ljubljana, 10 K; Primčević Žalina, 15 K; Bohničar 10 K; Goljat Roza, Mihovce, 10 K; Goljat Barbara, Mihovce, 10 K; župni urad, Smlednik, 10 K; Bezljaj Meta, Ljubljana, 20 K; Vranjek Štef., Sv. Kungunda, 10 K; Cizej Josipina, Šmartin pri Šaleku, 10 K; Cundrova hiša, Kokočji, 10 K; razni dobrotniki 12 K; neimenovana 12 K; gosp. kaplan iz Sore 10 K; po g. Špornu, C. M. Ljublj., 11 K; dijaška zveza v zavodu sv. Stanislava 13 K; Jančar Julijana 10 K; Marija Lubej, Črna gora, 14 K; Habjan Marija, Žiče, 5 K; Potokar Albina, Račje selo, 4 K; Primc Terezija, Semič, 2 K; Kosičnik Mana, Adergas, 5 K; Habjan Jera, Stara Loka,

10 K; neimen. 5 K; † Veronika 2 K; župni urad Zavrca 4 K; neimenovani 5 K; neimenovana, Novo mesto, 10 K; Rozman Franciška 4 K; Pegel Veronika 3 K; Petkovšek Marija, Ljubljana, 4 K; župni urad Črnuče 2 K.

Najpotrebnejši misijoni. Župni urad z mladeniško in deklisko Marijino družbo na Selih pri Kamniku 172 K; neimenovana 60 K; neimenovana, Naklo 29 K 20 vin.; Zupan Marija, Prebačevo, 20 K; neimenovana, Šmartin pri Litiji, 20 K; neimenovana 13 K; neimenovana, Ljubljana, 9 K 80 vin.; Knific Franc, Hrašče, 10 K; Rant Rozalija, Ljubno, 20 K; župni urad Ježica, zbirka 51 K; neimenovana 100 K; neimenovana, Smladnik, 20 K; neimen. 20 K; neimenovan 100 K.

Za Vincencijev dom. Marijina družba, Sv. Miklavž na Polju, 120 K; N. N., Sv. Jožef nad Celjem, 13 K 20 vin.

Za armado sv. Križa. Knific Marija, Hrašče, 10 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Misijonski odsek Marijine družbe v Trstu 47 K 20 vin.; kaplanija Kamnica pri Mariboru 460 K; J. Francič, kaplan, Stara Loka, 200 K; č. g. kaplan Iv. Mevželj, Gorje, 235 K; posojilnica Sv. Križ pri Kostanjevici 100 K; mladeniška Marijina družba, Sv. Križ pri Kostanjevici, 60 K; župnija Št. Lenart nad Škofjo Loko 34 K; Marijina družba v Lichten-thurnu 85 K; župnija Tržič 40 K; prof. dr. J. Zore 30 K; Marijina družba duhovnikov v zavodu sv. Stanislava 42 K; župnija Šmarjeta 10 K 80 vin.; č. g. župnik M. Poljak 120 K; prelat dr. J. Lesar 5 K; Terezija Bahovec, Ljubljana, 200 K; Rozalija Dular 200 K; č. g. kaplan J. Skubic, Ziri, 60 K 77 vin.; Misijonski odsek dekliske Marijine družbe v Škofji Loki 212 K; č. g. kaplan J. Francič, Stara Loka, 100 K (II. zbirka); župnija Sv. Gora 138 K; Marijina kongregacija mladen v Alojzjevišču 540 kron 80 vin.; župnija Ježica 22 K; dekl. Marijina družba pri Sv. Petru v Ljubljani 118 K; župnija Rudnik 56 K 80 vin.; župnija Moravče 138 K; III. Marijina družba pri Uršulinkah 160 K; Misijonski odsek dekliske Marijine družbe pri Sv. Jakobu v Ljubljani 326 K 42 vin.; Marijina družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani 291 K 42 vin.; I. deška mestna ljudska šola v Ljubljani 46 K 70 vin.; dekliski Mar. vrtec pri Sv. Jakobu 5 K 46 vin.; župnija Čemšenik 196 K; č. g. A. Plantarič 15 K; č. g. J. Kodrič, Šmartno pri Slovenjem Gradcu, 200 K; Apolonija Kopač 200 K; M. Farazin 9 K; G. Sekol 2 K; cerkev Srca Jezusovega 66 K 28 vin.; č. g. prof. G. Porenta 200 K; mladeniška Marijina družba v Šmarjeti 50 K; župnija Stari trg pri Ložu 20 K 50 vin.; Sela pri Šumbergu 65 K; Radovljica 362 kron; Dobrova 28 K; Sela pri Kamniku 17 K; J. Arnuz 10 K; župnija Selca 300 K; Ajdovec 15 K; Hinje 42 K; Trboje 95 K (ženska in dekliska Mar. družba); Šmartin pri Kranju 51 K 80 vin.; Duplje 30 K; č. g. župnik Zbašnik, Hrastje, 27 K; č. g. Dionizij Pristovnik 10 K; neimenovana 20 K; č. g. Tumpej 167 K 62 vin (zbirka v Celju); č. g. Pavlič, št. Janž, 8 K 20 vin.; č. g. kaplan Tomazin, Sv. Križ pri Litiji, 92 K (dve zbirki).

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali voditelji gg.: J. Langerholz, župnik, Št. Lenart, (II. zbirka) 28 K; Fr. Šušteršič, kaplan v Prečini, 30 K (dar. M. Matoh za odkup pog. otroka); J. Semič, kapl., Fara pri Kostelu, 30 K (zbirka v Stari Cerkvi); župni urad Št. Jurij pri Kranju 21 K 60 vin.; Fr. Vovko, župnik, Št. Peter pri Novem mestu, 80 K; Iv. Francič, kaplan, Stara Loka, 25 K (dar Mar. vrteca); M. Ahačič, župnik v Lešah, 33 K 40 vin.; svetn. Jan. Zabukovec, župnik, Križe pri Tržiču,

124 K 18 vin.; A. Pavlič, kaplan, Št. Janž, 64 K 10 vin.; M. Kastelic, župnik, Dol pri Ljubljani, 35 kron; V. Mondrásek, župnik, Podbrezje, (II. zbirka), 20 K; J. Cuderman, adm., Št. Lambert, 36 kron; Jernej Kovič, župn. uprav., Polšnik, 21 K.

Za misijonsko cerkev žalostne Matere božje na miremskem Gradu pri Gorici. Tretjeredniki v Crensovcih (Ogrsko) 50 K.

Bosenski misijoni. Knific Fr., Hrašče, 10 K.
Bolgarski misijoni. Knific Fr., Hrašče, 10 K.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki okraj, da bi prenehalo žganjepitje in pijančevanje. — M. K. za zdravje. — A. R., da bi bila uslišana v neki važni zadevi. Več bolnih oseb, zlasti ena za vreden prejem sv. zakramentov za umirajoče. — Neki mladenič za darove sv. Duha, za dušni mir ter da bi dosegel zaželjeni poklic. — Neki pogrešani mladenič-vojak, da bi se oglasil, ako je še živ. — Neki stariši, da bi zadobili ljubezen do svojega najstarejšega sina, sin pa, da bi zadal potrpežljivost v svojih težavah in da bi ga ljubi Bog odvrnil od hudih namenov. Neka Marijina družbenica, da bi se je njena sestra usmilila. — Marijina družbenica za dušni mir, vreden prejem sv. zakramentov, ohranjenje sv. čistosti ter spoznanje pravega poklica. — Neka oseba v tujini, da bi se ohranila čista in se srečno vrnila na svoj dom. Neka oseba v mnogih in hudih skušnjavah zoper sv. čistost, da bi jih s pomočjo Brezmadežne vselej stanovitno premagala. — Neka bolna Marijina družbenica. — Marija Košak in Helena Tekavc, žalna. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvalujejo se: Družina Šergan od Sv. Jedrti nad Laškimi presv. Srcu Jezusovemu, da se je očetu zdravje toliko zboljšalo, da je mogel prejeti zaželjene sv. zakramente. — K. Škrjanc iz Homca Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje. — M. S. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, bl. don Bosku in bl. Tereziji od Jezusčka za prejeto milost in za zadobljeno zdravje. — M. B. presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici za zdravje. — M. M. iz Braslovč Materi božji, angelom varihom in vsem svetnikom za srečno vrnitev moža od vojakov. — S. Pija, uršulinka, lurški Materi božji, sv. Jožefu in dušam v vicaah za zboljšanje zdravja. — Francka Strle Brezmadežni za ozdravljenje.

Listnica.

Glede redovnega poklica bodi še enkrat povedano, da naj se vsaka sama obrne naravnost tja, kjer želi biti sprejeta. — Nekaj dopisov je ostalo. Tudi o »beli obleki« prihodnjič.

Katoličani in misijoni.

Vir, studenec bi lahko rekli, odkoder zajema katoličan svoje misijonsko navdušenje, odkoder izvaja svojo misijonsko dolžnost, so besede Gospodove: Pojdite in učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha, in jih učite izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal! (Mat. 28, 19. 20.) »Mi vidimo: toliko je še duš, toliko milijonov jih je še, ki še niso krščene, ki niti ne poznajo pravega Boga, spet druge pa ne verujejo vsega, kar nas je naš božji Odrešenik učil: ali se vam ne bo nujno vzbudila želja, da bi tem dušam pomagali, če bi jim kaj mogli? Ali bi ne bilo lepo, da, naravnost zavidanja vredno, ko bi eno samo tako dušo rešili ali jo s krivega pota pripeljali na pravo pot, v hlev prave Jezusove Cerkve? In glejte, to lahko storimo! Vsi katoličani imamo to moč; le premalo se je zavedamo, premalo jo rabimo. Molitev, dobra in srčna molitev, in darovi, prostovoljne denarne in druge zbirke, to sta tista dva studenca, ki moreta s pomočjo vsemogočne milosti božje delati čudeže. Če kristjan to resno premišluje in ima dobro, sočutno srce, ali more ostati še trd in pustiti vnemar misijone, ali se more od njih obrniti in jim odreči svojo pomoč? Tak kristjan bi ne bil pravi katoličan!

Poleg tega vidimo še druge misijonske potrebe. Vse okoli nas se giblje in trudi in dela, pa ne samo za dobro, tudi za slabo. Tako se tudi nasprotniki naše sv. vere, krivoverci in brezverci, trudijo, da bi svoje krive nauke razširili in utrdili med svetom. Kako se protestantje, Turki, razni krivo-

verci prizadevajo, da bi dobili za svojo krivo vero čimveč privrženecv. Glejte, oni delajo, sejejo ljuliko po svetu; ali bomo mi spali, samo za sebe skrbeli, za tisto, kar se godi za našimi gorami po širnem božjem svetu, pa se ne brigali? O, neodpustljiv greh bi bil, ko bi imeli tako ozkosrčno, sebično srce, odprto le za lastne potrebe, za dušne potrebe bližnjega pa gluho, neobčutno!

Seveda se nekateri izgovarjajo, češ, je vse prav, toda najprej moramo skrbeti za naše domače potrebe; le glejte, koliko potreb na vseh koncih in krajih imamo sedaj doma, v naši novi domovini! Kaj naj vam na to rečem? Prav, vse je dobro in potrebno; treba je to (domače delo) storiti, a onega (misijonov) ne opustiti! Zaradi domačih potreb ne smemo zanemarjati zunanjih, večnih. Ko bi apostoli, ko bi bili sv. Ciril in Metod in drugi misijonarji tako rekli in delali, mi bi bili morebiti še danes pogani ali pa imeli Bog ve kakšne druge čudne vere. »Ljubezen Kristusova« nas mora gnati, kakor je gnala sv. Pavla, da je zapustil svoj domači kraj in hodil po vsem tedaj znanem svetu in reševal neumrjoče duše za kraljestvo Kristusovo, za sveta nebesa. Če nam to ni dano, da bi tudi tako vse zapustili in šli v tuje kraje reševati duše iz vezi satanovih, vsaj te dolžnosti ne zanemarjajmo doma, da bi z molitvijo in prispevki ne podpirali svetovnih katoliških misijonov: poganskih in razkolnih

Da bomo to tem rajši storili, zato bo »Bogoljub« začel v vsaki številki prinašati kratke, pregledne odstavke o tujih ve-

rah, pravzaprav krivih verah, o njihovih verskih, družabnih, življenjskih nazorih, iz katerih bomo videli, kako strašna je revščina poganškega in krivoverskega sveta, kako zelo moramo biti mi hvaležni Bogu, da nas je ustvaril v pravi veri, kjer že od prvih početkov našega življenja poznamo resnice božje in edino pravo pot, ki pelje z zemlje v nebesa.

Bramanska (indijska) vera.

Poglejmo najprej nekatere poganške vere! V daljni Indiji (Koromandiji, kakor jo slikajo naše povesti) žive čudne, stare vere, katerih ena se imenuje »bramanska« ali »indijska« vera (Hindu-vera). Svoje ime je dobila po bogu, ki ga imenujejo Brama. Ta vera je silno stara. Začela se je že okoli 1000 let pred Kristusom in se je potem spreminjala kakih 400 let, dokler ni dobila precej stalne sedanje oblike.

Ta vera uči, da je cel svet en bog; bog ni nad svetom, ampak svet sam. Vse reči, ki jih vidimo (živali, stvari, ljudje) so le kosčki, deli, posamezne podobe tega boga. Ta bog je najvišji, zraven sebe ima pa še 33 milijonov drugih, manjših bogov. Tem bogovom na čast se mora darovati; toda njihove daritve so zelo čudne in grde. Molijo n. pr. krave, opice, kače itd. Če kak braman čuti, da se mu bliža zadnja ura, prosi, da bi mu pripeljali kako sveto kravo; to potem za rep drži, ko umira, in je ves srečen, ker misli, da so mu potem vsi grehi odpuščeni in bo precej, naravnost v nebesa šel. Kačam na čast zidajo posebne temple (pagode) in praznujejo posebne praznike (gl. Mis. koledar 1919, str. 69). Kdor ubije kako kravo, ga zadene najhujša kazen.

Čudne pojme imajo tudi o svetosti. Najbolj svet človek je pri njih tisti, ki se slioh za nobeno reč več ne briga, ki mu je

popolnoma vseeno, kar se mu zgodi; tak človek je srečen, ne more nič več grešiti, en je že pri bogu. Zato so bramani čisto topi za vse, neobčutni kakor kos lesa, mrtvi kakor kamen.

Zelo spoštujejo spokornike, ki jih imenujejo »fakirje«. Tak mož, z zmršenimi lasmi in skoro čisto nag, hodi okrog in se vpričo ljudi strašno trpinči, tako n. pr. sedi cele ure z obrito glavo, ne da bi se kaj premaknil, na strašno pekočem solncu, drugi stoji po več ur na eni nogi, tretji tiči sključen v kletki, četrti pije iz mrtvaške glave, peti leži na deski, ki je nakovana z ostrimi žebli, šesti gleda nepremično v solnce itd. (Glej sliko v Mis. koledarju 1919, str. 77.) Vpričo ljudi znajo delati tudi realične »čudeže«, ki pa niso nič drugega kot spretnost ali goljuflja.

Ljudje so razdeljeni v štiri vrste ali »kaste« (stanove). Najvišji stan so duhovniki (bramani), drugi stan so vojaki, tretji kmetje, četrti, katerih je največ, so hlapi. Stanovi so med seboj strogo ločeni, še govoriti ne smejo med seboj. Nobeden ne more iz enega stanu prestopiti v drugega; v katerem je bil rojen, v tistem ostane celo življenje. Nižji stanovi so zaničevani; že če se kdo dotakne človeka nižje vrste, stori greh in postane nečist ter se mora dolgo kopati in opravljati druge čudne obrede, da se zopet očisti. Nižji stanovi višje zelo sovražijo. Ravno ta razdeljenost in stroga ločitev stanov dela misijonarjem veliko težav pri spreobračanju. (Nadalje, zelo zanimive podatke o tej veri glej Mis. koledar 1919, str. 70 do 81.)

Ta vera ima zelo veliko privrženecv. Leta 1911. so jih šteli in našteali čez 207 milijonov (okoli 140 krat več kot vseh Slovencev, katerih nas je komej podrug milijon!) Ubogi, zaslepljeni pogani!

(D dalje.)

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

stek: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje bratovščine sv. Družine; c) udje škapulirske bratovščine Karmelske Matere božje; d) vsi verniki v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjeredniki tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Torek. Sv. Peter Regalat. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Sobota. Sv. Paškal. Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

18. Nedelja. Sv. Feliks Kant. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali v petek. — Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Ivo. Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

20. Torek. Sv. Bernardin. Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

21. Sreda. Bl. Teofil in Krispin. Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

32. Petek. Bl. Humilijana. Pričetek pobožnosti šestih petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega. Glej spodaj. — Popolni odpustek istim, kakor 13. dan.

24. Sobota. Marija pomočnica. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Nedelja, zadnja v mestu. Sv. Magdalena Pariška. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

29. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkvâ; glej seznam odpustkov za Velikonoč v 4. številki »Bogoljuba«; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

30. Petek. Sv. Ferdinand. Kdor opravlja pred Binkoštimi ali v osmini praznika devetdnevno na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa popolni odpustek pod navadnimi pogoji. — Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

31. Sobota. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Petronila. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) tretjerednikom kakor včeraj

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi popolni odpustek. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prva izmed nedelj je 18. maja, prvi izmed petkov 23. maja. — 3. Šestinedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bo moral pobožnost iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo pričeti 11. maja.

V jutru.

Zarja otvarja nočne kulise,
lije na iztok škrlatne obrise,
časo odpirajo bele narcise,
v dalji jutri se.

Solncu se klanjajo bilke na trati,
v vetru pozvanjajo šopki bogati,
rožnatih breskev cvetovi košati
v rosi so zlati,

Lipe otirajo sen si raz lice,
jutranje himne prepevajo ptice,
solncu pošiljajo sinje gorice
blažene klice.

Kralju naproti v jutro veselo!
Tisoč želja se je v meni razvnelo,
kmalu srce bo radostno objelo
hostijo belo!

M. Elizabeta.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« so poslali gg. poverjeniki do 12. marca: P. Oton Kocijan, katehet v Kamniku, K 100; Val. Zupančič, spirital in katehet notr. uršul. šol v Ljubljani, K 41; Jos. Volc, župnik na Rovih, 50 K (dar deklet) in 50 K (dar faranov); neimenovan iz Konjšice K 30; Viktor Čadež, kaplan v Trziču, K 180 in en zlatnik (dar neimenovane osebe); Ant. Pavlič, kaplan v Št. Janžu, K 47.10; Ant. Hafner, kaplan v Prečini, K 70; uprava »Bogoljuba« K 143 in za odkup poganjskih otrok K 1803; Pavel Zajc, katehet v Ljubljani, K 58.20; Ludovik Lederhas, katehet na uršulinski šoli v Škofji Loki (V. zbirka), K 150; Ign. Žust, župnik, Ajdovec, K 10; Jernej Vurkelc, župnik, Št. Vid na Planini, K 20; Václav Vondrášek, župnik, Podbrezje, K 46.90; Marija Pernič, Kranj, K 72

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

**Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.**

Zastonj in poštne prosto

dobi vsak na željo moj cenik o zlatnini, srebrnini in godelih. Violine po K 40—, 45—, 55— in višje.

Dobre harmonike K 45—,

60—, 80—, dvovrstne dunajske harmonike K 120, 140, trivrstne K 300, 400 in višje. — Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošilja po povzetju ali predplačilu razpošiljalnica

JAN KONRAD,
Brüx štev. 1993, Češko.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

 2%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 2 kroni na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.